

இந்தாம்பிளை

மார்ச் 1971 * அட்டை : அவாந்தி கலைகள்

பிரச்சினைக் கலைகள்
வட்டகால்
குற்றங் லவந்த காற்றுகள்
எஸ். பெர. எழுத்துக்கள்
தெளிவு பெறுவதற்கான
முயற்சி
கிடையும் நிமிலும்

அவாந்தி கலைகள்
—சி கலைகள்
விஞ்ஞானம்
நாவலர் திகழ்ந்தார்
அண்ணவின்
நபிகாவியம்

卷之四

The Popular Centre for all

Building Materials

&

Machineries

Telephones: 32956 - 32028 - 32007

Next time when you require

- * Building Materials
- * Pumping Machinery
- * Rice Hullers
- * Grinding Mills
- * Diesel Engines
- * Generating Plants
- * Luxol Paints, etc.

Call at

K. N. ABDUL CADER RAWTHER & CO. LTD,

312, Sri Sangaraja Mawatha, Colombo-10

Our Prices are most competitive

**PRINTERS
PUBLISHERS
STATIONERS**

RAINBOW PRINTERS

**231, Wolfendhal Street,
COLOMBO-13.**

புதுமையிலே பற்று வைத்தல் சங்கைக்குரியது. வளர்ந்து வரும் உலகத்துடன் நம்மை இணைத்துக் கொள்வதற்கு வழியும் சமைகின்றது. பழைமை முழுவதையும் நிராகரித்து, புதுமையிலே குருட்டுப் போக்கான பக்தி வைப்பதிலே நமக்கு உடன்பாடில்லை. அப்படியான போக்கு சரித்திரம், கலை - இலக்கியப் பாரம்பரியங்கள் அர்த்தமற்றவையாக ஆக்குவதுடன், புதுமைக்குத் தேவையான உரமும் ஊட்டமும் இல்லாமல் போய்விடும். பயன்கீடு புதுமை வயல் கலட்டி பற்றிப் போய்விடும்.

இந்த ஏது தொற்றியே ‘இளம்பிறை’ நாட்டார் இலக்கியத்திற்கு அவ்வப்போது உரிய களம் அமைத்துத் தருவதில் முந்தி நிற்கின்றது. நாட்டார் இலக்கியத்தில் நாட்டார் பாடலைப் போன்றே நாட்டார் கதை களும் சிறப்பிடம் பெற்றானன. ஈழத்து மன்னிலே, சிங்களவர் மத்தியிலே பயிலப்படும் அந்தரே கதைகள் சிலவற்றையும், துருக்கி நாட்டைச் சேர்ந்த ஹோஜா கதைகள் பலவற்றையும், அவாந்தி கதைகளையும் மிகக் கிரத்தையுடன் வெளியிட்டு வந்துள்ளோம். முன்று நாடுகளிலும் பயிலப்படும் நாட்டார் கதைகளுக்கிடையிலுள்ள ஒற்றுமையை — வேற்றுமையில் ஒற்றுமை என்ற சீர்த்தியிலே தொக்கி மலரும் ஒற்றுமையை — அனுபவிக்கும் சாத்தியம் கிட்டியுள்ளது.

நாட்டார் கதைகளுள் ‘அவாந்தி கதைகள்’ சினு தேசத்திலே முனைத்து விளைந்து, மொழியையும் நாட்டு எல்லைகளையும் கடந்து உலக இலக்கியப் பெரும் பரப்பிலே பரம்பியது. இவ்வாறு சர்வதேசியப் புகழ் பெற்ற அவாந்தி கதைகளுள் பலவற்றைத் தமிழ் செய்துள்ளார் ஜனுப் பா. எம். பி. முஹிதீன் அவர்கள்.

‘அவாந்தி கதைகள்’ அரசு வெளியிடுவின் இருபத்தேழூவது நாலாக வெளிவந்துள்ளது. இத்தகைய செழுமையான இலக்கியக் கதைகள் சிறுவரின் கவனத்தினையும் சந்தித்தல் தக்கது என்பது நமது கருத்து. இக்கருத்துக்கு இசைவாகவே பெரிய எழுத்தில், பொருத்தமான படங்களுடன் சிறவர் இலக்கிய அமைப்பிலே வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

‘அவாந்தி கதைகள்’ என்னும் நாலுக்கு மணமுட்டும் கதைகளுள் ஐந்து கதைகள் இம்மலருக்கும் மனம் ஊட்டுகின்றன. இப்புள்றுக் கிணநாதன் அவாந்தியின் படம் அட்டையாக அமைதல் பொருந்து மல்லவா? அட்டையை உருவாக்கிய ஒவியர் எச். ஜினதாஸ் அவர்களாவர்.

அரசு வெளியீடு

231, ஆதிருப்பள்ளித் தெரு, கொழும்பு - 13, இலங்கை

தோணி - சிறுக்கதைகள் .	விலை. ரூ.	2/00
வாழையழி வாழை - சரிதம்	விலை. ரூ.	2/00
பகவத்கீதை வெண்பா	விலை. ரூ.	3/50
இளமைப் பருவத்திலே! - சிறுவர் நூல்	விலை. ரூ.	1/25
மாடு - உருவகக் கதைகள்	விலை. ரூ.	2/50
சமூத்து இலக்கிய வளர்ச்சி - வரலாற்று நூல்	விலை. ரூ.	3/00
அண்ணல் கவிதைகள்	விலை. ரூ.	2/25
பரியாரி பராமர் - பேஞ்சு சித்திரம்	விலை. ரூ.	1/90
இலக்கிய உலகம் - கவிதை	விலை. ரூ:	1/40
காப்பீயச் சொற்பொழிவுகள்	விலை. ரூ.	3/50
புதுயுகம் பிறக்கிறது - சிறுக்கதைகள்	விலை. ரூ.	2/75
மஹாகவீயின் குறும்பா	விலை. ரூ.	1/85
ரசிகர் குழு போட்டிக் கதைகள்	விலை. ரூ.	1/30
வீ - சிறுக்கதைகள்	விலை. ரூ.	4/40
நபிமொழி-நாற்பது - கவிதை	விலை. ரூ:	1/50
முஸலீம் தமிழ்ப் பாரம்பரியம்	விலை. ரூ.	3/00
இல்லாமிய தமிழ் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் விலை. ரூ.	6/00	
ஞானப் பள்ளு	விலை. ரூ.	4/00
தீபன் உருவகக் கதைகள்	விலை. ரூ.	2/50
சமூத்துத் தமிழ் நூல் வரலாறு	விலை. ரூ.	5/50
மாணுக்கரின் காந்தி	விலை. ரூ.	1/50
காந்தி தரிசனம்	விலை. ரூ.	2/50
காந்தி பாமாலை	விலை. ரூ.	3/00
காந்தியக் கதைகள்	விலை. ரூ.	3/00
காந்தி போதனை	விலை. ரூ.	3/75
மத்து - கட்டுரைக் கோவை	விலை. ரூ.	6/00
அவாந்தி கதைகள்	விலை. ரூ.	2/00
எஸ். பொ. அறிக்கை	விலை. ரூ.	3/50

என்னிய என்னியாங்கு எந்துப என்னியார்
தின்னிய ராகம் பெறின்.

மாலை 7

பி 10-11

பிப்ரவரி - மார்ச் 1971

நபி காவியம்	9	அவாந்தி கதைகள்	16
விஞ்ஞானம்	20	சாந்தன்	30
F. X. C. நடராசா	25	நேமிநாதன்	35
எஸ். பொ. எழுத்துக்கள்	46	மஹாகவி கவிதைகள்	45
		ஏ. எம். ஷரீபுத்தீன்	62

இளம்பிறை
திங்கள் வெளியீடு
நிற்வாக ஆசிரியர்:
எம். ஏ. ரஹ்மான்
அலுவலகம்:
281, ஆதிருப்பள்ளித் தெரு,
கொழும்பு-13 இலங்கை
தந்தி: அரசு - கொழும்பு

ILAMPIRAI
Literary Monthly
Managing Editor:
M. A. RAHMAN
Office:
231, Wolfendhal Street,
Colombo-13 (Ceylon)
Gable: ARASU - COLOMBO

இளம்பிறையிற் பிரசரமாகும் ஆற்றலிலக்கிய வகைகள் புனைக்களே.
கருத்துக்கள் கட்டுரையாளரின் கடையீசை; சொந்தம்.

புகையுங்கள் திருப்பூச்சு

இலங்கையின் அமிமான சிகிட்டியா

தபால் கட்டண உயர்வும்

அழக்துச் சிறு பத்திரிகைகளின் வளர்ச்சியும்

ஏழக்துச் சஞ்சிகைகள் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி கருதி ஆற்றக் கூடிய பணியினை எவ்வாறு ஊக்குவிக்கலாம் என்பதைப் பற்றி பல தரப்பட்ட அபிப்பிராயங்களும் வித்தப்பட்டுள்ளன. ஆக்க பூர்வமான ஆலோசனைகளும் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன. தெவிலின்மை காரணமாகவும், சொந்த விரோத குரோத காரணமாகவும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பிரதி கூல பயனை அளிக்கக்கூடிய ஆலோசனைகளும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த ஆலோசனை களிலே தக்கனவற்றைத் தேர்ந்து ஆவன செய்ய கொரவ அமைச்சர் செ. குமாரசுரியர் தலைமையில் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எந்த அரசியல் வாதிகளிலும் பார்க்க அமைச்சர் அவர்கள் இந்தப் பிரச்சினையைப் பரந்த அடிப்படையுடனும், நேர்மையுடனும் அனுகுதல் நற்செய்களுமே. மன ஆறுதலையும் தருகின்றது.

ஆனால், அதே அமைச்சருடைய தலைமையிலே இயங்கும் தபால்-தந்திகள் அமைச்ச சஞ்சிகைகளைத் தபாலில் அனுப்பும் கட்டணத்தினை அதிகரித்துள்ளது சிறு பத்திரிகையாளராகிய எம் போன்றேருக்கு அதிர்ச்சியைத் தந்துள்ளது. அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளிலே, ஆக்கப் பணிகளை மேற்கொள்வதற்கான நிதி யினைக் காண்பதற்குக் கட்டணங்களையும், தீர்வைகளையும் உயர்த்துதல் தவிர்க்க முடியாததாகவும் ஒரு வகைச் சம்பிரதாயமாகவும் அமைந்துள்ளது. பத்திரிகைத் தொழிலிலுள்ள பெரும் முதலாளி களுக்குச் சொந்த விநியோக சாதனங்கள் உண்டு. எனவே, இக் கட்டண உயர்வு அவர்களைப் பாதிக்கமாட்டாது. மாருக, சிறு பத்திரிகைகளின் வளர்ச்சியைப் பெரிதும் பாதிக்கவல்லது. எனவே, இந்தக் கட்டண உயர்வினால் சிறுபத்திரிகைகளின் வளர்ச்சி எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கவல்லது என்பதை ஆராய்ந்து, நமது தீர்மானத்தினை மீள்பார்வை செய்யும்படி, இலக்கிய வளர்ச்சியின் நலன் கருதி, அமைச்சர் அவர்களை ‘இளம்பிறை’ கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகின்றது.

‘இளம்பிறை’ இதழ்கள் உரிய காலத் திலே கிடைப்பதில்லை’ என்று நமது வாசகப் பெருமக்கள் முன்னு முனுப்பதை நாம் அறி வோம். இளம்பிறையின் விடயச் செறிவும் இலக்கியத்தரமும் வாசகர் அறிந்த ஒன்று கும். ஆனால், ஒழுங்கான கால எல்லைகளில் வந்து கொண்டிருத்தலும் அவசியம். இல்லாவிட்டால், வாசகனுடைய அக்கறையிலே

சிறிது உடைவு ஏற்படுத்தலும் இயல்பானதே’ என்று இளம்பிறையின் சேமத்தில் அக்கறையுள்ளவர்கள் சுட்டிக் காட்டினார்கள். அவர்களுடைய அன்பிற்கு நன்றி. ‘இளம்பிறை’யைச் சீராக வெளியிடுதல் வேண்டும் என்பதில் நமக்கு வாசகர்களிலும் பார்க்க அதிகம் கரிசனை உண்டென்பது ஆட்சேபிக்க இயலாத ஒன்றுகும். கரிசனையைக் காரியசாதனை ஆக்குவதில் நமக்கிருக்கும் இடர்ப்பாடுகளைப் பற்றி ஒப்பாரி வைப்பதில் யாருக்கும் ஆதாயம் இல்லை.

இப்பூவில் துடிப்புள்ள இரண்டு வளரும் கடைஞர்களுடைய சிறுகடைகளைப் பிரசரித்துள்ளோம். இரண்டு கடைகளுமே பாலியலை மையமாகக் கொண்ட பிரச்சினைக் கடைகளே. ஜாதிக் கொடுமை, சிதனக் கொடுமை ஆகிய ‘இலட்சிக் கடைகள்’ படைக்கும் போக்கிலிருந்து இக்கடைகள் மாறுபட்டிருப்பது மட்டும் இவற்றின் குணங்களல்ல. கலைத்துவ தரிசனம் பற்றிய சேதனையும் இக்கடைகளிலே சேர்ந்துள்ளன.

‘எஸ்.பொ. எழுத்துக்கள்’ என்ற பகுதி காலப் போக்கிலே சுவைஞர்கள் மத்தியிலே மட்டுமல்லாமல், எழுத்தாளர் மத்தியிலேயும் ஒரு தாக்கத்தினை- இலக்கிய ஆக்கத்திற்குச் சாதகமான தாக்கத்தினை- ஏற்படுத்தும் என்ற ஆரூடம் பொய்த்துவிடவில்லை. இந்தப் பூவில், விஞ்ஞான விடயங்களையும் வைத்து அம்மாணையாடும் அவருடைய ‘முன்னீடு’ ஒன்றின் ஒரு பகுதி இடம்பெறுகின்றது. விஞ்ஞான உலகின் வித்தாரத்தின் ஒரு துகளைக் காட்டி, மறுகணமே ‘கிடை நிழவில்...’ என்ற சமயத்துவ விசாரத்திற்குள் அழைத்துச் செல்கின்றார்.

மஹாகவியின் ‘அஞ்சல்’, ‘இட்டிலி’, ‘யன்னல்’ ‘மெத்தை’, ஆகிய நான்கு கவிதைகள் இப்பூவுக்கு மணமுட்டுகின்றன. மஹாகவியின் பொருளுாறில் அவை அமைந்தன.

நபி காவியம், விஞ்ஞானம் நாளிலும் பொழுதிலும், நாவலர் ஆகிய வழக்கமான தொடர் அம்சங்கள் இடம் பெறுகின்றன. அல்லோஜ் ஏ. எம். ஓர்புத்தின் அவர்கள் எழுதும் ‘வீராங்கனை சைதா’ என்ற இலக்கியக் கட்டுரையும் இம்மலருக்கு மணமுட்டுகின்றது. இக்கட்டுரை அடுத்த பூவில் நிறைவேறும்.

காஷ்மீர்

அண்ணல்

தாயின் மடி செழிக்க — முஹம்மது
தன்னேளி பாய்ச்சி நின்றூர்
தீய துயர் ஒ மிக்க — வந்த
சேயினைக் காத்து வந்தார்

57

சென் றது திங்கள் சில — பாலூட்டும்
செவி வியைக் காத்திருந்தார்
நன்றே வளர்த் தெடுக்கப் — பாட்டனர்
நாட்டம் நிறைத்து நின்றூர்

58

வளர்ப்பு

நாட்டு வழிமைப் படி — பாலூட்டும்
நற்றுயைக் காத் திருந்தார்
மேட்டிமை மிக் கோர்கள் — செவிலி
மாதா விடம் விடுப்பார்
பாட்டனர் முத்தியிப் — முஹம்மதைப்
பாலூட்ட முந்தி நின்றூர்
வாட்டம் மிகுந்த வராய் — தாயிப்
மாதர்கள் வந் திருந் தார்

59

வந்த வழியி னிலே — ஹலீமாவின்
வாகன மாம் க முதை
பிந்தி விட்டத னல் — வந்தோர்
பிள்ளைகள் ஏற்று விட்டார்
இந்தத் துயர் வருத்த — ஹலீமா
ஏங்கி இருக்கை யிலே
வந்தார் எதிர் ஒருவர் — மிக
வயதில் உயர்ந் தவரே

60

பெண்ணே நீ கைக் குழந்தை — ஏற்றுப்
பாலூட்டிப் பேணு தற்கே
முன் வந்தாய் என்றறிவேன் — ஓர்சிக
வளர்க்க இருக்கி றது

உன் னால் முடியு வட்டே — என
உரைத்த முதிய வரை
கண்கள் மஸ்ரந் திடவே — அவ்வீட்டைக்
காட்டுச் என்றெழுந்தார்

61

அன்னை இருக் கின்றூர் — தந்தை
ஆவி துறந்து விட்டார்
முன்னின் றதவு தற்கு — பாட்டனார்
முன் நிற்பார் என்றதுமே
என்ன பய னி ருக்கும் — தந்தையார்
இல் லாக் குழந் தை யினால்
என்னால் முடியாது — எனவந்த
ஏந்திழை சொல் வி விட்டார்

62

“பிள்ளைகள் தேடி வந்த — செவிலியர்
பெற்றவன் இல் லை என்றே
மெல்ல நழுவி விட்டார் — பிறரிடம்
வாங்கி நகர்ந்து விட்டார்
நல்லது” என்றபடி — முதியவர்
நடக்கத் துணிகை யிலே
உள்ளத்தில் எண்ண மொன்று — மெல்ல
உறுத்தத் தொடங் கிடவே

63

வந்தவர் சென்று விட்டார் — குழந்தைகள்
வாங்கி நடந்து விட்டார்
நொந்து திரும்பிடி லோ — அவரேமை
‘நையாண்டி’ செய்திடுவார்
தந்தை இலாக் குழந்தை — பயன்மிகத்
தராதே இருந் திடி னும்
இந்தக் குழந் தை யினை — நாங்கள்
ஏற் போமா என்ற படி

64

பக்கத் திருந் த துணை — யவனைப்
பார்த்து வினாவிடவே
‘மிக்கச் சரி இறைவன் — நம்மை
மேவுவான்’ என்று ரைத்தான்
அக் கணமே முதியார் — தமை
அண்டிக் குழந் தை யினை
மிக் க மகிழ்வுட னே — வாங்கி
முத் தம் அளித் திருந்தார்

65

கும்பிக் கிடந்தமுலை — பாலைச்
 சரந்து பெருக் கெடுக்க
 ஒம்பும் குழந் தை யுடன் — சொந்த
 உதரக் குழவி யதும்
 ‘தேம்பிழி’ வாய்க் கடையால் — வழிந்த
 செல்லும் அளவி னுக்கு
 சேமமாய்ப் பால் குடித்தார் — செவிலி
 சிந் தை மகிழ் வடித்தார்

66

ஒட்டி யுலர்ந் திருந்த — ஒட்டகம்
 ஒப்பித்த தோர் குடம்பால்
 மட் டோ அவர் மகிழ்ச்சி — கழுதையின்
 வேகமும் கூடிய தால்
 விட் டுப் பிரிந் தவரை — இவர்கள்
 மீண்டும் அடைந்திடைற்
 பட்ட அ திர்ச்சியினால் — இக்கழுதை
 பழையதோ என்று கேட்டார்

67

எ ஸ்லாமே எங்களிடம் — முன்னர்
 இருந் தவை தா மெனவே
 சொல்ல ‘இது புதுமை’ — எனக்
 குள் கொட்டி ச் சென்றனரே
 பொல்லா வறுமை எமை — விட்டுப்
 போ யின போயினவே
 நல்ல வ ரும்படியைக் — கால்நடை
 நல்கக் களித் திருந்தார்

68

வள்ளல் வருகை யினால் — அவர்தம்
 வாழ்க் கை செழித்திடவே
 உள்ளம் நிறைந் திருந்தார் — முறைம்மதை
 உச்சி முகர்ந் திருந்தார்
 பிள்ளைக் கனிய முதாய் — மிகப்
 பேணி வளர்க் கை யிலே
 பொல்லா ஓர் வேதனையும் — வந்து
 பூக்கத் துய ரடைந்தார்

69

ஆண்டு இரண்டா கப் — பிள்ளையை
 அன்னை யிடம் சேர்த்தல்
 வே ண்டும் இது வழக்கு — மிக
 வேதனை சூழ நின்றூர்

அஞ்சலிலே என் ஆசையை எழுதினேன்.
 பஞ்சி இன்றிப் பதில் ஒன் றனுப்பினாள்.
 ஆயினும்,
 படித்திடல் இயலா நெடுத்த பதில் அது.
 ஆதலாஸ் நேரிலே அவள் பாற
 போதல் புரிந்ததன் பொருள் அறிந் தேனே.

அஞ்சல்

இட்டி

இட்டலில் உண்ண உட்கார்ந் திருந்தேன்.
 போட்ட இட்டிலியைப் போடா முன்னர் என்
 இலைக்கு மேல் இலையான் இரு நூற்றாண்.
 ஒட்டலான்,
 தலைக்கு மேல் விசிறியைத் தட்டி விடவும்
 சிதறுண்டு சென்றன சில சில சேர்ந்தவ்
 விட்டிலி பற்றின; எடுத்து
 விட்டன! கொண்டு பறந் தன விரைந்தே.

ஏற்றுக்கொள்ளுதல்

நீண்ட துய ரூடனே — முஹம்மதை
 நேரில் அழைத்துவந்தார்
 ஆண்டு மக் காநகரில் — பெருநோய்
 அண்டி இருந் திடவே

70

பாட்டானர் முத்தலிபும் — பெருநலம்
 பேணுந் தாய் ஆயினாவும்
 கேட்டார் மறுமுறையும் — தாயிபு
 கொண்டு வளர்த் திடவே
 கேட்ட வரம் கிடைத்த — திருப்தியை
 ஹலீமா அடைந் தவராய்
 வேட் கை யுடன்னைத்தார் — இறைவளை
 மெத் தத் துதித்துச் சென்றார்.

71

யார் இந்த முஹிதீன்?

—எம். ஏ. ரஷ்மான்

தமிழரசுக் கட்சியிலுள்ள பிரமுகர்களையும் நண்பர்களையும் கானும் வாய்ப்புக் கிடைத்த இடங்களிலெல்லாம் இலக்கிய ஆர் வங் காரணமாக ஒரு கருத்தினை வலியுறுத்தி வந்துள்ளேன். வெறுந் தமிழ் உணர்ச்சியினால் மட்டும் தமிழ் மக்களின் வாழ்வையும் வளத்தையும் செழுமைப் படுத்த முடியாது. கலை-இலக்கிய விவகாரங்களிலும் தீவிர கவனங் செலுத்துதல் அவசியம் என்று கூறிவைந்துள்ளேன். அவர்கள் அதில் சிறிதும் அக்கறை காட்டாது தமிழனர்ச்சி என்னும் வெறும் அரசியல் கோஷங்களினால் தமிழ் மக்களின் நரம்புகளை முறுக்குவதிலேயே கவனங் செலுத்தி வந்தனர்.

கலை இலக்கிய வளர்ச்சியிலும், சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை மக்கள் மத்தியில் வைப்பதிலுமே முழுக் கவனமுஞ் செலுத்தி, தம் இலட்சிய நோக்கில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த தமிழக தி. மு. க., பின்னர் மக்கள் மத்தியில் நன்கு வேறுன்றியதும் அரசியற் கட்சியாகப் பரிணமித்தது. ஆனால், அரசியற் கட்சியாகவே ஆரம்பித்த தமிழரசுக் கட்சி பார்ம மக்களின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் தமிழனர்ச்சிக் கோஷங்களை முன் வைத்து தமிழர் என்ற இன் உணர்வு அரசியலை வளர்த்த அளவுக்கு தமது மத்தியில் தரம் வாய்ந்த இலக்கியப் படைப்பாளிகளையும், கலைஞர்களையும் தோற்று விக்கத் தவறிவிட்டது. இது மேற்படி கட்சியின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு அநுகூலமாக உதவும் என அக்கட்சிப் பிரமுகர்கள் மகிழ்ச்சி கொள்ளவும் முடியாது.

இலக்கியத்துறையில் கும்பகர்ணன் போல நீண்ட துயில் பயின்ற தமிழரசுக் கட்சிப் பிரமுகர்கள் சிலர் ‘யார் இந்த எச். எம். பி. முஹிதீன்?’ என்ற அவலக் குரல் எழுப்புகின்றார்கள். அண்மைக் காலத்தில் தமது அறியாமையை இவ்வளவு ஒப்புக் கொண்டுள்ள பரிதாபம் பிறிதில்லை என்றும் தோன்றுகின்றது அத்தகைய அப்பாவித் தனத்தைப் பார்த்து வயிறு குலுங்கச் சிரிக்கலாமோயாயினும், இந்நாட்டின் இலக்கிய வரலாறு அழிவழக்காடப்படலாகாது என்ற அக்கறையினால் இக்குறிப்பினை எழுத விழைவு கொள்ளுகின்றேன்.

தமிழரசுக் கட்சியின் உத்தியோக வெளியீடாக ‘சுதந்திரன்’ வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது. இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியர் கே. மு. விலே பணியாற்றியமையினாலும் எஸ். டி. சிவநாயகம், அ. ந. கந்தசாமி, கே. கணேஷ், பிரேம்ஜி, சில்லையூர் செல்வராஜன், கே. இராமசாமி ஆகியோர் எழுத்துலகிலே பிரபலமடைந்தார்கள். எஸ். டி. சிவநாயகம் தமிழரசு எதிர்ப்பு அணியின் பிரசார பீரங்கியாக வாழ்

கின்றூர். இராமசாமி சமசமாஜவாதி. ஏனைய அணைவரும் கம்யூனிஸ்டு கள். தமது கட்சிப் பத்திரிகைக்குத் தமது கொள்கையிலே ஊறிய ஒருவரை நியமித்து இலக்கியப் பணி செழிக்க வழி சமைக்கத் தவறியவர்கள், 1950 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1962 ஆம் ஆண்டு வரை 'தேசாபிமானி' என்ற வாரப் பத்திரிகையில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த முஹிதீன் அறிந்திருக்கவில்லை என்று நடிப்பது சத்தியம் சார்ந்ததாக அமையமாட்டாது என்பது திண்ணனம்.

எச். எம். பி. முஹிதீன் இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக எழுத்துப் பணியும் இலக்கியப் பணியும் புரிந்து வருகின்றார். தேசாபி மானியிலிருந்து விலகிய பின்னர், 'தொழிலாளி' என்ற பிறதொரு வாரப் பத்திரிகையின் ஸ்தாபக ஆசிரியராக அமர்ந்தார். இவை இரண்டும் அரசியல் ரீதியாக நடத்தப்பட்ட பத்திரிகைகள். எனவே, எச். எம். பி. முஹிதீன் அரசியற் கட்டுரைகள் மட்டுமே எழுதினார் எனச் சில அப்புக்காத்தர்கள் வழக்குரைத்தாலும், அது கூட உண்மைக்குப் புறம்பானதாகவே அமையும்.

முஸ்லிம் நவீன் இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் முன்னேடிகளாக விளங்கிய ஒரு சிலருள் எச். எம். பி. முஹிதீன் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். முஸ்லிம் கலாசாரப் பின்னணியையும் முற் போக்குச் சிந்தனைகளையும் ஒன்றினைக்கும் பாங்கில் அமைந்த அரைது படைப்புக்கள் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளத்திற்குத் தமது பங்களிப்பினைச் செவ்வையாகச் செய்துள்ளன. சுமார் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட சிறு கதைகளை இதற்கிடையில் எழுதியுள்ளார். ஈழத் திலெழுந்த நல்ல தமிழ் சிறுகதைகளுள் முஹிதீன் எழுதிய 'கம் பளைப் பிச்சப்பா'வும் ஒன்றென இலக்கிய விமர்சகர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அத்துடன், இவருடைய கதைகள் பல சினாரஷ்ய-கொரிய மொழிகளிலே பெயர்க்கப்பட்டு அந்நாடுகளிலே பயிலப் படுகின்றன. இவருடைய இலக்கிய ஆர்வத்திலே உலகளாவிய பற்றும் சங்கமித்தது. இதன் காரணமாகத்தான் 'தங்கச் சரங்கம்' என்ற மகுடத்தில் உலகச் சிறுகதைகள் சிலவற்றைத் தொழுத்துத் தந்தார். ஈழத்து எழுத்தாளர் ஒருவரினால் தொகுக்கப்பட்ட முதலாவது பிறநாட்டுக்கதைத் தொகுதியாக அமைந்த இது, 1950ஆம் ஆண்டிலேயே வெளிவந்தது.

தென்னகச் சஞ்சிகைகளிலே ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுடைய மதிப்பையும் கொரவத்தையும் முஹிதீன் உயர்த்தி வைத்தார். 'சரல்வதி' என்னும் இலக்கிய சஞ்சிகை ஈழத்து எழுத்தாளர்களுள் இவருடைய படத்தையே முதன் முதலாகப் பிரசரித்து மகிமைப் படுத்தியது. இலங்கையிலே நடைபெற்ற இலக்கிய கலை-கலாசார நிகழ்ச்சிகளை விமர்சனப் பாங்கிலே நோக்கி மாதாமாதம் 'சரல்வதி'யிலே கட்டுரைகள் எழுதினார். அத்துடன், ஈழத்துத்

தமிழ் எழுத்தாளர் பலருடைய எழுத்துக்களை சரஸ்வதியின் வாயிலாகத் தென்னக வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதிலும் முன்னின்று உழைத்தார்.

பல சர்வதேச இலக்கிய மகாநாடுகளிலே இவர் ஈழத்தின் ஏகபிரதிநிதியாகக் கலந்து சிறப்பித்துள்ளார். ஆசியா, ஆபிரிக்கா. ஐரோப்பா, லத்தீன் அமெரிக்கா ஆகிய நான்கு கண்டங்களிலுமுள்ள அறுபதுக்கு மேற்பட்ட நாடுகளுக்கு இவர் விஜயஞ்செய்துள்ளார். இந்தோனேசியாவிலும் அதன் அண்ணமிலுள்ள நாடுகளிலும் ஆறு மாதமாயத் தங்கி எழுத்துப்பணி புரிந்துள்ளார். இவ்வளவு பெருந்தொகையான நாடுகளுக்குச் சென்று, தனது அறிவையும் அநுபவத்தையும் அகவித்துக் கொண்ட ஒரு தமிழ் எழுத்தாளர் ஈழத்தில் இலர் என்ற கூறலாம். வடகொரிய நாட்டின் பிரதமரான கிம்-இல்-சங் அவர்கள் பேட்டி அளித்த பிறநாட்டுப் பத்திரிகையாளருள் முஹித்தினுக்கே அதிக நேரம் ஒதுக்கிக் கொடுத்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. உலக இலக்கிய மேதையாம் மாக்ஸிம் கார்க்கியின் மனைவியை நேரிலே கண்டு அளவளாவி கார்க்கியைப் பற்றிய சவையான செய்திகளை நேரடியாக அறிந்துகொண்டார். இந்த சம்பாஷ்னைகளை அடக்கி ‘கார்க்கியைக் கண்டேன்’ என்ற நாலை எழுதி வெளியிட்டார்.

1960 ஆம் ஆண்டில் பதுளையில் நடந்த கலைவிழாவில், ‘தமிழும் மூஸ்லிம் புலவர்களும்’ என்ற ஆய்வுரை நிகழ்த்தினார். பின்னால் இது நூலுக்கு முந் தாங்கியது. 1910 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் தமிர்மொழிக்கு மூஸ்லிம் தமிழ்ப்புலவர்கள் அளித்தபங்களிப்பினை இந்நாழ் ஆதாரபூர்வமாக நிறுவுகின்றது.

எச். எம். பி. முஹித்தினின் பிறிதொரு நால் ‘தமிழும் மூஸ்லிம் களும்’ என்பதாகும். இந்நால் ஈழத்திற்கு மூஸ்லிம்கள் வந்த ஏராற்றையும், அவர்களது மொழிப்பிரச்சினை பற்றியும், தமிழ் மொழிக்கு அவர்கள் ஆற்றிய சேவையைப் பற்றியும் இலக்கியத் தளத்தில் நின்று விரசனஞ்செய்கின்றது. இந்த இரண்டு நூல்களும் முஹித்தினுக்கத் தமிழிலும், இலக்கியத்திலும் உள்ள ஆழந்த ஈடுபாட்டினை நிறுவுகின்றன.

இத்தகைமைகளின் தளத்திலே நின்றுதான் எச். எம். பி. முஹித்தின் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதி குறித்து அறிக்கை தயாரித்து அளித்தார் என்பது முற்றிலும் பொருந்தும். அறிக்கையின் குறை-நிறைகளைப் பற்றி விமர்சித்ததல் தர்மமானது. அதை விடுத்து, அவர் அதற்குத் தகைமையுள்ளவரா இல்லையா என்ற பிரச்சினையைக் கிளாப்பி, அவர் எழுத்தாளரா என ஏனான்க் குரல் எழுப்புதல் ஈழத்து எழுத்தாளர் வர்க்கத்தையே அவமதிப்பதற்கு ஒப்பாகும் என்ற சத்தியதான் அக்கறையினாலும் இஃதை எழுதுவதில் மன நிறைவு கொள்ளுகின்றேன்.

கலை எஸ்ஹுடையகு

சீரிரவு அவாந்தி ஒரு சுடலையைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டிருந்தான். அதே திசையில் சில குதிரை வீரர்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் ஏதாவது நல்ல காரியத்திற்குச் செல்லவில்லை என்ற சந்தேகம் அவாந்திக்கு ஏற்பட்டது. எனவே, புதிதாக வெட்டப்பட்டிருந்த சவக் குழி ஒன்றிலே இறங்கி, அங்கு தன்னை மறைத்துக் கொண்டான்.

ஆனால், குதிரை வீரர்கள் அவன் புதை குழிக்குள் இறங்கியதைக் கண்டு விட்டார்கள். என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்கும் ஆவல் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. அவர்கள் சமீபத்தில் வந்து, ‘‘ஹோ, நீ யார்?’’ என்று அதட்டினார்கள்.

அஷுராந்து மறைகள்

எச்.எம்.பி.முவந்தீன்

அவாந்தி புதை குழிக்கு மேலாகத் தன் தலையை மெதுவாக உயர்த்தி அவர்களுக்குப் பதிலளித்தான்:

“இந்தச் சுடலையிலே புதைக்கப்பட்டுள்ள இறந்த மனிதர்களுள் நானும் ஒருவன்.”

“இந்த இரவு வேளையில் இறந்த மனிதன் ஒருவன் எதற்காக எழுந்திருக்க வேண்டும்?”

“கொஞ்சம் சுத்தமான காற்றுப் பெறுவதற்காகத் தான்.”

“இறந்த மனிதனுக்குக் கூடச் சுத்தமான காற்றுத் தேவைப்படுகின்றதா?”

“ஆ!...ஆம், ஆம். நீங்கள் சொல்வதுதான் சரி. தவறு என்னுடையதே!”

இவ்வாறு கூறிய அவாந்தி மீண்டும் புதை குழிக்குள் பதுங்கிக் கொண்டான்.

ஓரு பசுவை ஏந்பது

பிடிவாத குணமுடைய மலட்டுப் பசுவை விற்று விட வேண்டும் என்று அவாந்தியின் மனைவி விரும்பினான். எனவே, அவாந்தி அந்த மிருகத்தைச் சந்தைக்குக் கொண்டு சென்றான்.

சந்தையிலே பசுவுடன் நின்றான் அவாந்தி. சந்தைக்கு வரும் வாடிக்கையாளர்கள் பசுவைப் பார்த்துக் கொண்டு நகர்ந்து சென்றார்களோ தவிர, எவரும் அப்பசுவை வாங்க முன்வரவில்லை. ஏனெனில், “இப்பசுவிலிருந்து உங்களுக்கு ஒரு சொட்டுப் பால்கூடக் கிடைக்காது. ஆனால், அதன் கொம்புகளுக்குப் பலியாகாமற் பார்த்துக் கொள்வது உங்கள் பொறுப்பு” என்று அவாந்தி ஓயாமல் கத்திக் கொண்டே இருந்தான்.

இதனைச் சற்று நேரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மந்தை வியாபாரி ஒருவனுக்கு அவாந்தியினுடைய பாமரத் தன்மை புதுமையாகத் தோன்றியது. அத்துடன் அவாந்தியின் மீது இரக்கமும் பிறந்தது. “உனக்காக நான் இந்தப் பசுவினை விற்றுத் தருவதற்கு அனுமதி தா” என அந்த மந்தை வியாபாரி கூறினான்.

“நீங்கள் மிகவும் அன்புள்ளம் கொண்டவர். உங்களுக்கு எல்லாச் சம்பத்துகளும் உண்டாகுக. இந்தாருங்கள். இதனைப் பொறுப்பேற்று விற்றுத் தாருங்கள்” எனக் கூறிய அவாந்தி பசுவைக் கட்டியிருந்த கயிற்றினை அவனிடம் ஒப்படைத்தான்.

கயிற்றைக் கையிலே பெற்றுக் கொண்ட கணமே மந்தை வியாபாரியின் குரல் கணீரென ஒளித்தது.

“இந்தப் பசனவப் பாருங்கள். இது எவ்வளது சாந்தமானது! ஓவ்வொரு நாளும் இது பதினைந்து குடம் பார்லதர் வல்லது. இதனை வாங்கியதற்காக நீங்கள் என்றுமே துக்கப்பட மாட்டார்கள்!”

இதைக்கேட்டதும், மந்தை வியாபாரியின் கையிலிருந்து பசவின் கயிற்றை பிடுங்கி எடுத்துக்கொண்டு, “இது ஆட்டுக் குட்டியிலும் பார்க்கச் சாந்தமானதாகவும் ஓவ்வொரு நாளும் பதினைந்து குடம் பால் தருவதாகவும் இருந்தால், நான் இதனை ஏன் விற்க வேண்டும்?” என அவாந்தி கூறினான்.

உண்ணோய்

ஓரு நாள் அவாந்தியின் வீட்டிற்குள் ஒரு திருடன் புகுந்து விட்டான். அவனைப் பார்த்ததும், அவாந்தி ஒரு கெட்டியான பெட்டிக்குள் புகுந்து ஒளிந்து கொண்டான்.

திருடன் அந்த வீட்டினை ஒரு புரட்டுப் புரட்டிப் பார்த்தும், எடுத்துச் செல்வதற்கு மதிப்புள்ளபொருள் எதுவும் அவனிடம் சிக்கவில்லை. ஈற்றில் அவன் அந்தக் கெட்டியான பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தான். அதற்குள் அவாந்தி இருப்பதைக் கண்டான்.

“ஆஹா! இந்தப் பெட்டிக்குள் நீ என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றோய்?” எனத் திருடன் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

“உனது விருப்பத்திற்குகந்த பொருள் எதுவுமே என்னிடம் இல்லை என்று நான் வெட்கப்பட்டேன். அதனாலே தான் நான் இந்தப் பெட்டிக்குள் ஒளிந்திருந்தேன்” என அவாந்தி மன்னிப்புக் கோரினான்.

சின் முருங்கலை ஏற்று

அவாந்தியிடம் கேட்டார்கள்:

“தண்ணீரிலே தீ பிடித்துக் கொண்டால், அதற்குள் இருக்கும் மீன்கள் எல்லாவற்றிற்கும் என்ன கதி நேரிடும்?”

“உண்மையாக அவை எல்லாம் மரம் ஒன்றிலே ஏறிக் கொள்ளும்” என்று அவாந்தி பதில் அளித்தான்.

குரியனு? சங்கரனு?

நல்குதீன் அவாந்தியிடம் நண்பன் ஒருவன் கேட்டான்: “எது சிறந்தது? சந்திரனு அல்லது குரியனு?”

“நிச்சயமாகச் சந்திரன்தான்!” என அவாந்தி கூறினான்.

“ஏன் அவ்வாறு நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?” என நண்பன் கேட்டான்.

“இதோ பார். குரியன் எப்பொழுதும் பகல் நேரத்திலேதான் வருகின்றது. இதனால் எந்த வகையிலும், எத்தகைய வேறுபாடும் உண்மையில் ஏற்படுவதில்லை. ஏனை வில், குரியன் வரும் வேளை எல்லாம் வெளிச்சமாகத்தான் இருக்கிறது. குரியன் வந்தால் என்ன, வராவிட்டால் என்ன வெளிச்சமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால், சந்திரன் மட்டும் இல்லாது போனால், இரவு முழுவதும் கையிருட்டாக அல்லவா இருக்கும்?” என அவாந்தி பதில் அளித்தான்.

2. “சற்றுச் சிரியுங்கள், சரி, நன்றி”

வி

ஞூனம் குமாரசாமி கையிலே ஒரு கனமான புத்தகத் துடன் வெளிவிழுந்தைக்கு ஸருகிறார். பக்க அடையாளமாக வைத் திருந்த கடித உறை கீழே விழ, கைகளால் பக்கங்களை புரட்டிய வாறு, கதிரையில் அமர்கிறார். நேற்று விட்ட பக்கத்தைக் கண்டு அதிலே பார்வையை செலுத்த ஆரம்பிக்கவும் ரவி ஒடிவந்து அவர் மீது மோதவும் சரியாகவிருக்கிறது. ரவியின் கையிலே ஒரு புகைப் படத்தொகுதி (அல்பம்) இருக்கிறது. தொடர்ந்து வேணியும் வந்து சேர்கிறார்.

விஞ்ஞானம்

வெளியுடே ஸஹதியுடே

—ஆர். பாலகிருஷ்ணன்

“என்ன இது? எந்த நேரமும் ஒருத்தருக்கொருத்தர் குத்து வெட்டுச் சன்னடைதானே?” என்று சினக்கிறார் குமாரசாமி. வலது கைச் சட்டுவிரல் அடையாளமாக இருக்க இடது கை புத்தகத்தை மூடுகிறது. “ஆறுதலாக இருந்து வாசிக்க விரிமாட்டார்கள்” என்று வாய் முனுமுனுக்கிறது.

“இந்தப் படத்தைப் பாருங்கோ, மாமா” என்று கூறியபடி ரவி அல்பத்தினை நீட்டுகிறான்.

“இது வேணியின் படம். சென்ற வருடம் எடுத்தது. அதுக் கென்ன வந்துவிட்டது?” என்று கேட்கிறார் குமாரசாமி.

“அதை வைத்துக் கொண்டு என்னைக் கேவி பண்ணிகிறான்” என்று வேணி ஆரம்பிக்கிறாள்.

“என் மாமா, இது இவ்வளவு அசிங்கமாக இருக்கிறது? முகங் கழுவாமற் போய் எடுத்ததோ?” ரவி கிண்டஸைத் தொடர்கிறான்.

வேணி, “கேளுங்கோ மாமா அவன் சொல்வதை...” “என்று சிறுங்குகிறாள்.

“ரவி; நீ பேசாமல் இருக்கமாட்டாயா?” என்று அதட்டிக் கொண்டே வேணியின் பக்கம் திரும்புகிறார். “வேணி, என்ன உனக்கு இது தெரியாதா? பார்வைக்கு அழகாக இருப்பவர்கள் புகைப்படத்திலே அல்வளவு எடுப்பாக இருப்பதில்லை. பார்வைக்கு

ஒரு மாதிரியிருப்பவர்கள் படத்திலே மிகவும் நன்றாக அமைந்து விடுவார்கள். இது வழக்கம்.” என்று சமாதானங் கூறுகிறார்.

“மாமா, கம்மா சமாதானத்துக்குத்தானே இப்படிச் சொல் கிறீர்கள்? புகைப்படம் உள்ளதை உள்ளபடிதானே காட்டும். பாவம், வேணி தன்னித் தேற்றிக்கொள்ளட்டும். என்ன செய்வது.” என்று ஏனாமாகச் சிரிக்கிறான், ரவி.

“தனக்குத்தானே எல்லாம் தெரிந்ததைப் போலப் பேசிவிடுவான்... அறப்படிச்ச மூஞ்குறு களனிப் பானைக்குள்” வேணி உதவிக்குப் பழமொழியை நாடுகிறான்.

“என்ன, மூஞ்குறு எப்படிக் களனிப் பானைக்குள் விழும்?.. பழமொழி கூடத் தெரியாது” என்று ரவி கூறப் பேச்சுப் பழமொழி பற்றித் திரும்புகின்றது.

“தெரிந்த நீ சொல்லு பார்ப்போம்” என்று வேணி கேட்க, ரவி, “அரை வடித்த முன்சோறு களனிப் பானைக்குள்... அரைவாசி வடிக்க, முன்னுக்கு வந்த சோறுதான் களனிப் பானையைப் போய்ச் சேரும்” என்று விளக்குகிறான்.

“ஆராய்ச்சி நல்லாகத்தான் இருக்கிறது.” என்று குமாரசாமி கூற, “புகைப்படத்தைப்பற்றி எல்லாம் தெரிந்தவன்போலப் பேசி விடுகிறான்: கேட்டுப் பாருங்கள், மாமா, ஒன்றுமே தெரியாது.” என வேணி புகைப்படச் சண்டைக்குப் பேச்சைத் திருப்புகிறான்.

“மாமா, நான் கல்லூரியில் ‘போட்டோகிராபிக் கிளப்பிலே’ (புகைப்படச் சங்கம்) சேரப்போகிறேன். நாங்களே படமெல்லாம் எடுத்துக் கழுவலாம். ஏன் மாமா, கிளப்பிலே சேரட்டுமா?” என்று தன் விருப்பத்தையுங் கூறி, சேர்வதற்கு அனுமதியும் கோருகிறான்.

“ஆம். அங்கே ஏதும் கழுவி வைப்பதற்கும். தண்ணீர் அள்ளி வருவதற்குந்தான் நீ சரி, அதற்குத்தான் உன்னைச் சேர்ப்பார்கள்... மாமா, புகைப்பட மெடுப்பது பற்றிச் சொல்லுங்கள்,...” என வேணி கேட்க, கீழே விழுந்துகிடந்த கடித உறையை எடுத்து அடையாளம் வைத்துப் புத்தகத்தை மூடி ‘ரீப்போ’வின்மீது வைக்கிறார்.

உள்ளே திரும்பிச்செல்லும் ரவியை “எங்கே போகிறாய்? நீ சொல்லு பார்ப்போம்” என்று குமாரசரமி கேட்கிறார்.

“என்ன, மாமா?” என்றபடி ரவி வருகிறான்

“இங்கே வா.....‘கிளப்பிலே’ சேரப்போகிறுயே, உனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லு பார்ப்போம.....படமெடுப்பதற்கு என் னென்ன தேவை? என்று குமாரசாமி பேச்சைத் தொடங்குகிறார்.

“முதலில் ஒரு கமெரா தேவை. இது தெரியாதா?”...இது ரவியின் பதில்.

“அது சரி. ‘கமெரா’ என்றால் என்ன அர்த்தம் தெரியுமா?

‘கெமரா’ என்றால் அறையென்று பொருளாகும். படப்பெட்டியை, உண்மையிலே ‘கெமரா ஒப்ஸ்கியூரா’ என்றதான் சொல்லவேண்டும். அதாவது இருட்டு அறை” குமாரசாமி விஞ்ஞான விளக்கத்தை ஆரம்பித்துவிட்டார்.

“கெமரா” என்றால் இருட்டு அறை. அப்படித்தானே, மாமா?” மாமா சொன்னதைத் திருப்பிச் சொல்லித் தனது ஆர்வத்தைக் காட்டிக்கொள்கிறார் வேணி.

“ஆம், ‘கெமரா’ என்பது ஒளி புகழுடியாத பெட்டி. அது எப்படிப் படமெடுக்க உதவுகிறதென்றால் ” என இழுத்து குமாரசாமி, “ரவி, நீங்கள் ஊசித் தொலைப் படப்பெட்டிபற்றி பள்ளியில் படித்திருக்கிறீர்களால்லவா?” என்று ஒரு கேள்வியைப் போடுகிறார்,

“ஆம்...‘சிக்ரெட்டின்’ ஒன்றின் அடிப்பாகத்திலே ஒரு சிறு தொலைபோட்டு மூடியைக் கழற்றி மூடியிருக்குமிடத்திலே ஒரு ‘ரிஷ்யுப் பேப்பரை’ ஓட்டிப் பார்த்தால் ‘ரிஷ்யுப் பேப்பரிலே’ தூரத்திலுள்ள பொருள்களைல்லாம் தலைகீழாகத் தெரியும்... அதுதான் ஊசித்தொலைப் படப்பெட்டி” ரவி வகுப்பிலே கற்றுக் கொண்டதைச் சுருக்கமாகச் சொல்கிறான்.

“வேணிக்கும் தெரியுந்தானே?” என்று மாமா கேட்கிறார்.

“ஆம். நாங்களும் படித்தோம்...துவாரம் பொருளுக்கும் ‘ரிஷ்யுப் பேப்பருக்குமிடையில் இருக்கும். நாம் மறு பக்கத்திலிருந்து விம்பத்தைப் பார்க்கவேண்டும்’...வேணி,பொருள் துவாரம் ரிஷ்யுப் பேப்பர் ஆகியவை இருக்கவேண்டிய நிலைகளைக் கூறுகிறான்.

“சரி, அப்படித்தான் ரிஷ்யுப் பேப்பரிலே தலைகீழாகத் தெரிவது பொருளினது விம்பமாகும். துவாரத்துக்கு ஒரு புறம் பொருளும் மறுபக்கத்தில் அதன் விம்பமும் இருக்கும் சிக்ரெட்டின் எதற்கு? வீட்டிக்குள்ளே சூரிய ஒளி வட்டம் வட்டமாக விழுவதைப் பார்க்கவில்லையா?... கூரையிலுள்ள சிறு துவாரங்களுக் கூடாக வரும் பொழுது சுவரிலேயும் நிலத்திலேயும் சூரியனது விம்பம் வட்டம் வட்டமாகத் தோற்றுகின்றது?” மாமா கூறுவதை அவர்கள் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சுவரிலே தெரிவது சூரியனது விம்பம் என்பது அவர்கள் இதுவரை அறியாததாகும். குமாரசாமி சிக்ரெட்டின்னிலே விம்பம் உண்டாகும் முறைக்கும் வீட்டுக்குள் விம்பம் உண்டாகும் முறைக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை விளக்குகிறார். ரவிக்கு ஒரு சந்தேகம் எழுகின்றது. ‘அப்படியானால், மாமா, யன்ன ஒரு கூடாக ஒளி வரும்பொழுது விம்பம் ஒன்றும் ஏற்படுவதில்லையே, ஏன்?’ ரவியின் கேள்வி அவன் மாமா கூறும் விடயங்களிலே கவனம் செலுத்த ஆரம்பித்து விட்டான் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

“யன்னால் சிறு துவாரமில்லையே. சிறு துவாரத்தினாடு ஒளி வரும் பொழுதான் விம்பம் உண்டாகின்றது... ஒளி நேர்வரை

யிலே செல்லுகின்றது. ஒரு பொருளின் மேற் பகுதியிலிருந்து வரும் ஒளிக் கற்றை துவாரத்தினாடு செல்லும்பொழுதும் நேர்வரையிற் செல்வதால் அப்படியே சென்று சுவரின் அடிப்பாகத்தை அடையும். பொருளின் அடிப்பாகத்திலிருந்துவரும் ஒளிக் கற்றையும் அப்படியே நேர்வரையிற் சென்று சுவரின் மேற்பகுதியை அடையும். பொருளின் மேற்பகுதியிலிருந்து வரும் ஒளிக்கற்றைகள் கீழேயும், அடிப்பாகத்திலிருந்து வரும் ஒளிக்கற்றைகள் மேலேயும் சேர்வதால் தலைகீழான விம்பம் தோன்றுகின்றது. துவாரம் சிறிதாக இருக்கவேண்டும். அது எந்த வடிவமாகவும் - சதுரமாகவோ, வட்டமாகவோ, முக்கோணமாகவோ - இருக்கலாம். ஆனால் ஊசித்தொளையென்று கூறுவதற்கேற்பச் சிறிதாக இருக்கவேண்டும்... யன்னல் ஊசித்தொளையல்ல... எனவே ஒளிக் கற்றைகள் மாறிச் செல்வதில்லை...விம்பமும் உண்டாவதில்லை. நிழல்தான் உண்டாகும்' மாமா நீண்ட விளக்கம் தருகின்றார்.

“நிழலுக்கும் விம்பத்துக்கும் என்ன வேறுபாடு?..” வேணியின் சந்தேகம்.

“ஒளி வரும் பாதையிலே ஏதுமொரு பொருள் இருந்து ஒளியைத் தடுத்தால் நிழல் உண்டாகும். அந்தப் பொருளைத் தாண்டிச் செல்லும் பொழுது, அப்பொருளினால் தடுக்கப்பட்ட ஒளி தவிர்ந்த எஞ்சிய ஒளிதான் சுவரில் விழும் சுவரிலே அந்தப் பொருளைப் போன்ற இடம் இருளாகவும், ஏனைய பகுதி ஒளியினால் பிரகாசமாகவும் இருக்கும். இருண்ட இடம் நிழல் எனப்படும்.. துவாரம் பெரிதானதும் நிழல்தான் உண்டாகும்’ மாமா விளக்கத்தை முடிக்க, “ஊசித்தொளைப்படப் பெட்டியினாலும் புகைப்படம் எடுக்கலாமா?” என்று வேணி கேட்கிறான்.

“ஆம், எடுக்கலாம்’ மாமா ஏதோ சொல்ல வாயெடுக்க ரவி கருக்கிடுகிறான்.

ரவி. “ஊசித்தொளைக்கும் புகைப்படத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” பேச்சுச் சம்பந்தமின்றிச் செல்வதான் எண்ணத்துடன் கேட்கிறான்.

“சம்பந்தம் இருக்கிறது... அதோ தெரிகிறதே ஒரு கட்டிடம் அதற்கு முன்னே ஊசித்தொளைப்படப்பெட்டியை வைத்தால் கட்டிடத்தின் விம்பம் ‘ரீஷ்யுப் பேப்பரிலே’ விழுமல்லவா?” மருமக்கள் இருவரும் தூரத்தே தெரியும் தபாற் கந்தோர்க் கட்டிடத்தைப் பார்த்த வண்ணம் தலையை அசைக்க, குமாரசாமி தொடர்ந்து சொல்கிறார்.

“அதை அப்படியே வரைந்து எடுத்தால் எப்படி இருக்கும்?... அந்தக்கட்டிடம் போலவேயிருக்காதா? கையினால் வரைந்து கொள்ளாது, சில இராசாயனப் பொருள்களில் அந்த விம்பத்தை விழுச் செய்தால், விம்பம் உண்டாகும் இடத்திலே சில இரசாயன மாற்றங்கள் நிகழும்...’ மாமாவின் பேச்சு வேணியின் கேள்

வியாற் தடைபடுகிறது. “என் மாமா, விம்பத்தினால் இராசாயன மாற்றம் நிகழ்த்தப்படுகிறதா?” என்னும் வேணியின் கேள்விக்கு விளங்கத் தர முற்படுகிறார் குமாரசாமி.

“...விம்பமென்பது ஒளி சேர்ந்துள்ள இடந்தானே. நிழல்தான் ஒளியில்லாத இருண்ட பகுதி...ஒளினால் தாக்கப்படும் இராசாயனப் பொருள்கள் சில உள்ளன. இவற்றை வெள்ளைப் போத்தல்களில் வைக்க ராட்டார்கள். நிறப்போத்தல்களில் வைத்திருப்பார்கள். வெள்ளிச்சேர்வைகள் அநேகமாக ஒளியினால் தாக்கமுறும். வெள்ள புரேமைட்டுலே ஒளி விழுமானால், ஒளி விழும் இடத்திலுள்ள புரேமைட்டு சிவதைந்து வெள்ளியாக மாறும். அதிக ஒளி விழும் இடத்திலே அதிகம் புரேமைட்டு வெள்ளியாக மாறும். குறைந் தளவு ஒளி விழும் பகுதியில் சிறிதளவே வெள்ளியாக மாறும்... உதாரணமாக உனது விம்பத்திலே வெள்ளைப் பாவாடையிருக்கும் பகுதியில் அதிக வெள்ளியும், தலைப்பகுதியில் சிறிதளவு வெள்ளியும் உண்டாகும் இன்னுமொரு விஷயம் இப்படி உண்டாகும் வெள்ளித் துகள்கள் கறுப்பு நிற முடையன்.”

“அதாவது, ரிஷ்யூப் பேப்பருக்குப் பதிலாக இந்த இராசாயனப் பொருளை வைக்கவேண்டும். அப்படித்தானே? மாமா...” ரவியின் குறுக்குக் கேள்வி

“ரிஷ்யூப் பேப்பரைப்போல வைத்துவிட முடியாது. அப்படி வைத்தால், பின்புறமாய்யிருந்துவரும் ஒளி இராசாயனப் பொருள் முழுவதையுமே தாக்கிவிடுமல்லவா? விம்பம் உண்டாகுமிடத்தில் மட்டும் தாக்கம் நடைபெறவேண்டுமானால், பின்புறத்தை மறைத்து விடவேண்டும் ஒளி ஊசித்தொளைக் கூடாகமட்டும் உட்புருவதாக இருக்கவேண்டும். இல்லையா? அதாவது ”

“அதாவது படப்பெட்டி ஓர் இருட்டறை. முன்புறமுள்ள துவாரத்தினுடாகவே ஒளி புகுந்து இராசாயனப் பொருளைத் தாக்க வேண்டும். அப்படித்தானே, மாமா?” வேணி விளக்கத்தைப் பூர்த்திசெய்கிறார்.

“இன்னுமொரு விஷயம். துவாரம் எந்நேரமும் திறந்திருக்கப்படாது. திருந்திருந்தால் ஒரு பொருளின் விம்பத்திலே நடைபெற்ற தாக்கம் அப்படியே இருக்க, வேறு பொருள்களிருந்து வரும் ஒளி தாக்கமுறை புரேமைட்டையெல்லாம் தாக்கிடும். முடிவில் எந்தவொரு பொருளின் விம்பமும் தோற்றுது எனவே ஒரு பொருளின் விம்பத்தை இராசாயனப் பொருளிலே பதிவு செய்தபின்னர் துவாரத்தை முடிவிடவேண்டும். வேறேறு பொருளின் விம்பத்தைப் பெறவேண்டுமானால், புதிய திரையை—புதிய இராசாயனப் பொருளுடன் கூடிய திரையை—வைக்கவேண்டும்... இனி இப்படித் தாக்கமுற்ற புரேமைட்டுத் திரையை வெளியே எடுக்கவேண்டும்” மாமா தொடர்ந்து செய்யவேண்டிய இராசாயனக் கிரியைகள் பற்றிக் கூறப்போகிறார்.

நாவலர் திகழ்ந்தார்

சுற்பிரசங்கங்கள் மூலம் நற்பொருள் பயக்கும் சொற்பொழிவு செய்ய நாவலர் எழுந்தார் என்று அறியலானாலும். இராமவிங்க சவாமிகளுக் கெதிராகச் சாட்சிய மளிக்க எழுந்தார் என்றும் அறிந் தோம். நாவலர் பட்டமுஞ் சூட்டப்படலாயிற்று. ஆகவே, வின் வெளித் தாரரகையென மண்ணிடைத் திகழ்ந்தார் நாவலர் பெரு மான்.

“மாமா, வெளியில் எடுத்தால் முழுவதுமே வெள்ளியாக மாறிவிடுமே. எனவே, இருட்டறையிலேதான் வெளியில் எடுக்க வேண்டும். இருட்டறையில் வெளியில் எடுத்து விம்ப ஒளியினால் மட்டும் மாற்றமடைந்த புரோமைட்டைத் தவிர ஏணை பகுதி யிலுள்ளதை நீக்கிவிடுவார்கள். இப்படி நீக்கிவிட்டபின்னர் வெளியிலே கொண்டுவந்து பார்க்கலாம்.....என்ன வேணி, இப்பொழுது ஒளியினால் தாக்கமுறக்கூடிய பொருள் இல்லையல்லவா?”

“ஆம், வெளிச்சத்தினால் இனி எந்த மாற்றமும் ஏற்படாது.”

“பிலிம், என்று கூறுவது இந்த புரோமைட்டுத்தானைத்தானே மாமா?” ரவியும் தன் கேள்வியைக் கேட்டுவைக்கிறான்.

“ஓளி புக்கூடிய ஒரு திரையிலே புரே மைட்டுப் பூசப்பட்டிருப்பதுதான் பிலிம..... ‘பிலிமே’ப் பிரித்து வெளிச்சத்தில் பிடித்தால் ‘பிலிம்’ முழுவதுமே தாக்கமுறும.....படமெடுக்கும்பொழுது குறிப்பிட்ட இடங்கள் மட்டும் பாதிக்கப்படும்...ஒரு கடதாசியிலே முழு இடத்திலும் மையைப் பூசுவதால் ஒரு படமும் வரைபடுவதில்லை. குறிப்பிட்ட இடங்களில் பல்வே செறிவுடன் மை பூசப்படுவதால் ஒரு படம் வரையப்படும். இலையா?” மாமாவின் கேள்விக்கு இருவருமே தலையை அசைத் தலையா?

“ஆம்” எனப் பதில் கூறுகின்றனர்.

பேர்சிவல் நாவலருக்கு ஆசான்; நாவலர் பேர்சிவலின் குரு. குருவுஞ் சீடனுமாகப் பரிமாற்ற உரிமையுடன் இருவரும் ஒழுகினார் கள் என்றாலும் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பிரிய வேண்டிய காலம் ஏற்படலாயிற்று.

உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில்
என்ற வள்ளுவர் வாக்கு நிறைவேறலாற்று.

நாவலர் பிரிந்தார்; பிரசங்கஞ் செய்தார். வண்ணைவைத்தீசு வரன் கோயிலிற் சுற்பிரசங்கம், சுக்கிரவாரந்தோறும் வண்ணைச் சிவன் கோவிலில் சொன்மாரி பொழிந்தனர். துணைக்குக் கார்த்தி கேய ஐயர் பக்கவிலிருப்பர். வைத்தீசுவரன் கோயில் வசந்த மண்டபம் நிறைந்து வழிய மக்கள் திரண்டு வந்தனர். 1847 தசம்பரமாதம் 31 சுக்கிரவாரந்தான் முதற் பிரசங்க தினமாக அமைந்தது. நாவலரும் கார்த்திகேய ஐயரும் சகபாடிகள்; ஒருசாலை மாணுக்கர். நல்லூர் வேங்கடாசல ஐயருக்குப் புதல்வராகப் பிறந்த கார்த்தி கேய ஐயர் 1 இருபாலைச் சேஞ்சிராய முதலியாரிடம் பாடங் கேட்டவர். நாவலரும் அவரிடங் கற்றவர். கார்த்திகேய ஐயர் தமிழ். ஆங்கிலம், சங்கதம் என்ற மூன்று மொழிகளிலும் நற்றேர்ச்சி யுடையர். வேதாந்த அறிவு மிக்கவர். ஆகவே, நாவலர் மேற்கொண்ட பிரசங்க பிரசார அலுவல்களில் ஈடுபாடுடையராயினார். பிரசங்க ஏற்பாடுகளையும் மற்றும் முயற்சிகளையும் சதாசிவம்பிள்ளையும் தில்லைநாதபிள்ளையுஞ் செய்து வந்தனர்.

சொற்பொழிவுகள் யாவும் பொதுவாகச் சைவசமய சம்பந்தமாக இருக்கும். நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயில் நிருவாகக் கண்டன மாகவும் இருக்கும். மற்றும் பரசமய கண்டனமாகவும் அமையும். நாவலரும் கார்த்திகேய ஐயரும் மாறி மாறிச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார்கள். நாவலர், சொற்பொழிவுகளை ஆயத்தப்படுத்திப் பிரசங்கித்து வந்தனர். ஒருவிசை கார்த்திகேய ஐயரின் நாளன்று அவர் வர முடியாமையினால் நாவலரே ஆயத்தமின்றிப் பேச வேண்டிய சந்தர்ப்பம் நேரிட்டது. நாவலரும் “ஆயத்தமில்லை” என்ற பொருளில் மனிதன் எப்பொதும் மரணத்திற்கு ஆயத்தமாக இருக்கவே மாட்டான் என்று பொருள் விரித்து யாவரும் மெச்சும் வண்ணம் சொன்மாரி பொழிந்தனர். இதன் பயங்கக் கோயில் மண்டபம் சுக்கிரவாரந்தோறும் மக்கள் கூட்டத்தினால் நிறைந்து வழியலாற்று. இவ்வாறு நாவலர் தமது தாய் நாட்டில் “சொற் பொழிவர்ஸ்” எனத் திகழ்ந்தார்.

இல்லைவாறிருக்கும் போது நாவலர் பெருமான் அச்சியந்திரம் பெறும் பொருட்டு சௌமிய வருடம் ஆடிமாதம் (கி. பி. 1849)

தமது அனுக்கத் தொண்டர் என்று போற்றும் வண்ணம் ஆசானை விட்டுப் பிரியாத நல் ஹார்ச் சதாசிவப்பிள்ளையுடன் இந்தியாவிற்குப் பயணமானார். அங்கு திருவாவடுதறை ஆதினத் தையடைந்தார். அங்கு நாவலர் பெருமான் ஆசங்கைதீர்க்குமுக மாகத் தமது தமிழ்ப் புலமையினையும் பிரசங்கம் மூலமாகத் தமது சமய அறிவினையும் புலப் படுத்த ஆதின பண்டார சந்திகள் இவருக்கு “நாவலர்”

என்னும் பட்டத்தை வழங்கி மகிழ்ச்சியடைவாராயினர். திருவாவடுதறை ஆதினத்தில் அப்பொழுது மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் இருக்கவில்லை. பின்லை அவர்களுக்கு வித்துவான்பட்டம்² 1860க்குப் பின்னரே அளிக்கப்பட்டது.

நாவலர்பட்டம் பெற்றுக் கொண்டு சென்னைக்குப் புறப்படலாயினார். சென்னையில் தாம் தேடிச் சென்ற அச்சியந்திரத்தைப் பெற்றவரும் வழியில்³ திருவண்ணாமலை ஆதினத்திற் சில காலந்தங்கியிருந்து யாழிப்பாணம் வந்து சேர்ந்தனர்.

கொண்டு வரப்பட்ட அச்சியந்திரம் யாழிப்பாணத்தில் நிறுவப் படலாயிற்று. வித்தியானுபாலன் இயந்திரசாலை எனப் பெயர் பெற லாயிற்று. அச்சியந்திரசாலையும் இயங்கத் தொடங்கிற்று. ஆவசியகமான நூல்கள் அச்சிடப்படலாயின. அநேக நீதிசாரங்களையுந் திரட்டி வசன பாடங்கள் எழுதி முதலாம் பாலபாடத்தினிறு தியிலே ஆத்திகுடி, கொள்ளை வேந்தன் என்னும் நீதி நூல்களையும் இரண்டாம் பாலபாடத்திலே அவற்றிற்கு உரையும் எழுதிச் சேர்த்து⁴ 1851ம் ஆண்டு அச்சிடுவித்தனர். இங்கிவ்வாறிருக்க “வள்ளலார் ஒருமைப்பாடு” என்ற நூலை எழுதிய சிவஞானக்கிராமணியார் தமது நூலில் (338ம் பக்கத்தில் - 3ம் பதிப்பு),

“ஆறுமுக நாவலர் உரைநடைநூல் வெளியிடத்தொடங்கியது 1856 ம் ஆண்டிற்குப் பிறகாகும்”

என்று வாய்க்காசாது எழுதியுள்ளார். நாவலராற் திருத்தியமைக்கப் பட்ட விவிலிய நூல் 1848 ல் முற்றுப்பெற்றது. 1849 ம் ஆண்டில் சூடாமணி நிகண்டுரை, சௌந்தரியலகரியுரை என்ற இரண்டு நூல்களும் நாவலராற் பதிப்பிக்கப்பட்டன. 1851 ல் கொலை மறுத்தல் என்னுஞ் சிறுநூல் வெளிவந்தது. அதேயாண்டில் நன்னூல்

விருத்தியரை, திருச்செந்தினிரோட்டகயமகவந்தாதி, திருமுருகாற் றுப்படை இவற்றிற்குத் தாமெழுதிய உரை இவற்றைப் பதிப்பித் தனர். 1852ல் பெரிய புராணம் என்று வழங்குகின்ற திருத்தொண்டர் புராணம் நாவலரால் வசனநடையில் எழுதப்பட்டு அச்சிடப் படலாயிற்று.

வள்ளலார் உரைநடைத் தமிழில் இயற்றிய மனுமுறை கண்டவாசகம் 1854 ல் வெளிவந்தது. ஒழிவிலொடுக்கம் என்ற நாலை—அதன் பாயிரப் பாடத்துக்கு அவர் இயற்றிய உரை யோடு—1851 ம் ஆண்டிற் பதிப்பித்தார்.

உண்மை இவ்வாறிருக்க “உரை நடைத்தமிழை வளர்த்த பெருமைக்குரிய மூவருள் நம் இராமவிங்கப் பெருமானே முதல் வராக மற்ற இருவருக்கும் வழிகாட்டியாக நிற்கின்றார்” என்று கிராமணியார் எழுத்துவினித்தமை அறியாமையோ அன்றேல் சாதி அபிமானமோ தெரியவில்லை. சாட்சியாகக் கலைக்களஞ்சியத்திலிருந்து மேற்கோளங் காட்டியுள்ளார். அந்த மேற்கோளில் கிராமணி யாரின் கூற்றுக்கு ஏற்ற எழுத்தினை நாம் காணேம். “நாம் ஆறு முக நாவலரை ஏசவில்லை” என்று மஞ்சக்குப்பக்கோட்டில் பொய் சொன்ன இராமவிங்கரைப் போற் கிராமணியாரும் பொய்கூறி நூலெழுதிப் பரிசும் பெற்றனர்.

இம்மட்டிற் கிராமணியார் நின்று விடவில்லை. மேலுமோர் பொய்யரையை மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டி நாவலரை அவதாறு செய்து பழகுகின்றார். அதாவது, மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர் கள் ஒருசமயம் யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுகநாவலர் அவர்களிடத்திலே பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது என்று தொடங்கி, 5

“இராமவிங்க சுவாமிகள் துறவடையாமல்
நாவலர் வித்வான் முதலிய பெயர்களை ஏற்றிருந்
தால் தங்களுக்கு இலக்கணவித்துவான் என்னும்
பெயர்கிடைத்திராது”

என்று கூறியதாக தாம் அறிந்துள்ளாரென வரைந்திருக்கிறீர். இக்கூற்றின்படி நாவலருக்கு “இலக்கணவித்துவான்” என்ற பட்ட முமிருந்ததாகக் கருத இடமிருக்கிறது. ஆனால் அவருக்கு அப்படி யொருப்பட்டமுமில்லை. ஆகவே இதுபச்சைப்பொய். மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளைக்கு மகாவித்துவான் பட்டமுண்டு. ஆகவே அவரும் தமது கூற்றுற்தாக்கப்படுகின்றார். இது அசம்பாவிதம். இராமவிங்க சுவாமிகளின் எழுத்துக்களில் நாவலர் பல பிழைகளை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். போலியருட்பா மறுப்பு என்னுஞ் சிறுநாலில் கருங்குழி இராமவிங்கம் பிள்ளையினால் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களி வுள்ள பிழைகளை நாவலர் பெருமான் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

தொண்டை மண்டலம் என்றிருக்கவேண்டுவதைத் தொண்ட மண்டலம் எனத் தம்மாணக்கர் ஒருவர் பொருட்டுச் சாதிக்கப் புகுந்து புதுவிதிகள் கற்பித்து அறிவில்லாதாரை வஞ்சித்தாரே.

என்பதைன்	சுழிமுனை	என் ரும்.
சுழுமுனை		
சொப்பனம்	,, சொற்பனம்	,,
ஞாதிரு	,, ஞாதிரு	,,
கேட்க	,, கேழ்க்க	,,
சரியை	,, சரிதை	,,
பிராரத்தம்	,, பிராரத்துவம்	,,
தோன்றிய விருதுகாலம்	,, தோன்றப்பட்டவிருதுகாலம்	,,
நூல் கேட்டல்	,, நூற்கேட்டல்	,,
அழியுமித்தேகாதி	,, அழியப்பட்டவித்தேகாதி	,,
மண்ணீனின் றும்	,, மண்ணீயென்றும்	,,
நூல்களாறிவிக்கமாட்டா	,, நூல்களாறிவிக்கமாட்டாது	,,
மகேசரன்	,, மயேசரன்	,,
இச்சாயத்தினம்	,, இச்சாயெத்தினம்	,,
அத்தமயனம்	,, அத்தமானம்	,,
அவைகளாறிய	,, அவைகளாறியாது	,,
வருவிக்கப்பட்டன	,, வருவிக்கப்பட்டது	,,
போயவிடத்தான்மா	,, போயவிடத்துவான்மா	,,
பெத்தத்தசை	,, பெத்தத்திசை	,,
வர்ணம்	,, வர்ந்நம்	,,
கதிரவனுக்குமசுத்த முமின்றுயது	கதிரவனுக்குஞ்சுத்தமுமின்றுயது	
சகமார்க்கம்	,, சகசமார்க்கம்	,,
நேதிகளைதல்	,, நியதிகளைதல்	,,
வெதுப்புதல்	,, வெதிப்புதல்	,,
உற்பிச்சம்	,, உற்பிச்சம்	,,
தொடை	,, துடை	,,
மித்தியாருபாம்	,, மித்தையாருபம்	,,
ஆக	,, ஆய்	,,

எழுதிக்காட்டி தவறுபோன இந்தக் கருங்குழி இராமலிங்கத் திற்கு யார்தான் இலக்கணவித்துவான் என்று பட்டங்கொடுப்பார். சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட கோவலன் கண்ணகி கதையைச் சுத்தமாகத்தெரிந்து கொள்ளமுடியாத கிராமணியாருக்குச் “சிலம்புச் செல்வர்” என்ற பட்டம் வெறும்பட்டம் போலும், ஒரூல்கள் என்பதனை நூற்கள் என்று எழுதிக்காட்டும் கிராமணியார் இலக்கணம் பற்றி எழுதவந்தமை விந்தையே.

வடிகால்

—சாந்தன்

அவன், ஆவலுடன் போனான். நெடுநாள் தனிசைமசு சூடில் மதர்த்துத் தினவெடுத்த தன் ஆவல் உந்த, அவன் போனான். கொழும்பிலிருந்து குருநாகலுக்குப் போன அந்தத் தூரமெல்லாம், அடிக்கு அடி அவன் ஆவல் வளர்ந்தது. ஆளையே செமித்துவிடுகிற பசி.

நீண்டகால மதகடைப்பாற பெருகித் திமிர்த்த வெள்ளம் அவனுள்ளே பொங்கி ஆர்ப்பரித

தது போன்ற உந்துதலால், அதனை மடை திறக்க அவதி யற்று; அதற்கான இடம் நாடி, இதந்தேடி அவன் போனான். ‘போயா’வை எதிர் பார்த்து, விடிகாலையிலேயே ‘எலாம்’ வைத் தெழும்பி, பஸ்களை யெல்லாந் தூரத்து தூரத்தென்று தூரத்திக் கொழும்பிலிருந்து குருநாகலைக் குப் போயும்—

ஏமாற்றம்!

இவ்வாறு நாவலர் பெருமான் தம்மால் நிறுவப்பட்ட அச்சி யந்திரசாலையிலே அநேக நால்களையும் துண்டுப்பிரசரங்களையும் அதிகம் எழுத்துப் பிழைகள் நேராவணனாம் பதிப்பித்து நாலாசிரி யராகவும் பதிப்பாசிரியராகவுந் திகழ்ந்தனர்.

1. காரைநகரிலே இதேகாலத்தில் (1819-1898) வாழ்ந்த முருகேசையர் கார்த் திகேய ஜையர் என்பவரும் இருந்தனர். இவருஞ் சேஞ்சிராயரிடம் பாடங்கேட்டவர். நாவலரின் பிரசங்கங்களைக் கேட்க யாழ்ப்பாணஞ் சென்ற வருபவர்.
2. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை சரித்திரம்: பக்கம் 189 “இவர் மழுரத்தில் இருக்கத்தொடங்கியது சௌத்திரிவருஷம் (1860) ஆகும்” இதற்குப் பின்னரே திருவாவடுதுறை அடைந்தனர்.
3. இது சமயம் கீர்த்திபெற்ற ஆறுமுகத்தம்பிரான் திருவண்ணமூலையில் இருந்தார் என்பதற்கு ஆதாரமில்லை.
4. 1851 ம் ஆண்டாகிய சாதாரண வகுடம் கைமி வித்தியசாலை தாபிக்கப்பட்டது. அதேயான்டிலேதான் பாலபாடங்கள் அச்சிடப்படலாயின.
5. “வள்ளார் கண்ட ஒருமைப்பாடு” பக்கம் 389. மூன்றும் பதிப்பு.
6. வள்ளார் கண்ட ஒருமைப்பாடு. பக்கம்: 8.

அவள், அங்கிலை. இவன் செய்த முட்டாள்தனம். ஒரு ‘பி. ஸி’ கிறுக்கி விட்டு வந்திருந்தால்—? தன் மேலேயே ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது!

‘என்ன செய்வது? நேற்று வரை இந்தப் பயணந் திட மில்லையே!’ என்று தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்ட போதிலும், சுருதி மாருத அந்த ஆர்வங் கிளர்ந்து, பொங்கி, ஏமாற்றத்தின் தாக்குதலால் அலைமோதிற்று.

அவள்!

அதுவும் ஒரு தொடர்பு நட்பு.

நட்பின் இலக்கணம், அன்பிலே பரஸ்பர உதவியென்பது தானென்றால், நிச்சயமாக இது வும் நட்புதான்.

‘ஒரு நாளைக்கு மூன்று நாலு தரம் சைவர் கடைக்குப் போகலாமென்றால், மூன்று நாலு மாதத்திலொரு தரம் இங்கு வருவதிற் பிழையென்ன?’ என்பது அவன் வாதம்.

போக—

ஏமாற்றமும், தீராத தாகமுமாக வெதும்பிச் சாம்பி, அவன் திரும்பினான்.

கும்பலின் பரிணமை வடிவு, ‘கீழ்’ வா? பேரூந்து வராததால் நீண்டு போய் நின்றிருந்த அந்த நரசாரியின் வாவில் அவனும் ஒட்டிக்கொண்டான். காண்பதி

லெல்லாம் வெறுப்பும், ஆத்திரமுமாய்

‘இழவு பஸ்’!

ஆங்காங்கே தெரிகிற ‘வர்னாங்’களொல்லாம், “அவளோ?” என்ற முனைப்புடன் அவனைப் பார்க்கச் செய்தன.

‘மஹாம்!’

அவனுக்குப் பின்னால் சிலர் வந்து நின்றார்கள்.

இரு இளங் கண்ணியர், ஒரு நடுத்தர வயது தம்பதி.

அவனுக்கு அடுத்தாற் போல நிற்றவள் மிக ஆழகாக இருந்தாள். அவளின் நெருக்கம், அவளின் சூட்டைத் தணிக்க எத் தனித்தது.

‘வெறும்—!’

அவளையே வெறித்துப் பார்த்தான்.

அங்கம் அங்கமாக, அனு அனுவாக ரசித்தான்; நிதர்சனக் கோலங்களை விட்டுத் தன் மனமேடையில் கந்பணக்கோலங்களால் அவளை நிர்வாணமாக்கி, மானசீகமாகவே முயங்க முயன்று; அதில் ஒரு நிஜத் தைக் கண்டு அவன் மயங்கி வெறியற்றான்.

உலைக்காற்றுய்ச் சீறும் பெருமுச்ச; அவளைத் தகிக்க வல்லது. இருவருக்கு மிடையில் இருந்த

நீவினை அவன் குறைக்க விழைந்து உடலைச் சாமர்த்தியமாக ஒர் அங்குலம் பின்னால் நகர்த்தி பக்கவாட்டில் சரிந்து நின்று கொண்ட போதில் அவளிலிருந்து பரவிய சுகந்தம் அவனைக் கிறங்க வைத்தது. ‘இதெல்லாம் என்ன? வெறும் மானசீகம்! ’ — மனது சலித்தது.

‘கிடைத்தவரையிற் சந்தோஷம்’ என்கிற முடிவால் மனத்தை நிரப்பி, அதனை நடை முறைக்குக் கொண்டு வர முயன்றுன் அவன். தன் மேல் அசாதாரணமான நம்பிக்கை அவனுக்கு. ‘நொக் - அவுட்’ எப்படியாக் கலாம் என்பது கைவந்த கலை.

கழுத்தை வளைத்து, தூரத்தில் எங்கோ பஸ்ஸைப் பார்ப்பவன் போல அவன் திரும்புகையில், அவளின் கண்களும் அவனைச் சந்தித்தன. அந்தத்துக்கள் கணத்தில் தன் கண்களுள் மின்வெட்டைத் தேக்க முயன்றவனாக, அவனுக்கு எதையோ உணர்த்தத் தலைப்பட்டான். ‘ரியாக்ஷன்’ நல்ல ஆரம்பம் என்றே காட்டிற்று.

‘தொடரலாம்... .’

பஸ்ஸிற்குள் ஒரே நெரிசல். அடுத்த பஸ் வரும் வரை காத்திருக்கப் பொறுமையற்றவருகை அவன் ஏறிக் கொண்டான். இருக்க இடமில்லை. பின்னால், ஒரு மூலையில் கம்பியொன்றைப் பிடித்தபடி அவன் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது ‘கிடு,

வின் பின்னால் நின் றிருந்த நால் வரும் உள்ளே ஏறினார்கள். இடந்தேடித் தயங்கித் தவித்து நின்றவர்களுக்கு யார்யாரோ ஒதுங்கி இரண்டு இடங்களை உண்டாக்கிக் கொடுக்க, இருவர் அந்தரத்தில் குந்தினார்கள். இவன் பின்னால் நின்றவர்களுக்கும் பெரிய வருக்கும் இடமில்லை.

‘இஸ்ஸராட்ட யண்ட...’ கூவலுடன், அவர் முன்னே போக இவள் பின்னால் ஒதுங்கி ஓண்டிக் கொண்ட மூலை, அவனுக்கு அணித்தாயிறுந்தது. அவள் கண்களைச் சந்தித்த அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடாமல் அவன் புன்னகைத்த போது, அவள் முகமும் அதனை எதிர்ப்பானிதம் செய்ததில் அவன் உற்சாகங் கொண்டான்.

பஸ், நிரம்பி விட்டது. அவனுக்கு முன்னால் யாரோ ஒரு ‘தொக்கைக்’ கிழவி. பாவம், நிறக முடியாது திண்டாடினான். கும்பவின் நெரிசலில், அந்தப் பெண், கிழவிக்கும் இவனுக்கு மிடையில் ‘சான்டவிச்’ மசாலா வானான்.

வண்டி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. குலுக்கல்கள், சரிவுகள் எல்லாவற்றின் போதும், மனிதர்களே மனிதர்களுக்கு ‘ஷாக் அப்ஸோபர்’ களாகி

அவனும், அவனும் இறுகி நின்றார்கள்.

இதற்கிடையில் அவன் எவ்வளவோ முன்னேறியிருந்தான்.

அந்த இதம், மென்மை, அதன் பயனுகிய இளஞ்சுடு.

எங்கோ வாசித்திருந்த 'புடையன், புற்று' எல்லாம் நினைவிற்கு வர, அவன் நெட்டு யிர்த்தான்.

குறிப்பிடத்தக்க — இவர்களைக் கவனிக்கும் — பேர்வழிகள் அருகே இல்லாததால், பேருந்து புஷ்பக விமானமாயிற்று. அவள், ஒரு கொடியாகி அவன் மேற் படர்ந்திருந்தாள். உணர்ச்சிகள் வெறியாக, அவன் தவித்தான்.

பொல்காவலையில் நின்று விட்டு பஸ் புறப்படும் போது, அவர்களிருவரும் கடைசி இருக்கையில் அருகருகே இடம் பிடித்தார்கள். இதங்களை இழக்க இருவருமே விரும்பவில்லை. கிழவி, அவனுக்கு அடுத்த பக்கமும், கிழவிக்கு அடுத்தாற் போல் ஜனனலுடன் யாரோ ஒரு பெண் னும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

விரல்கள், இன்ப உறிஞ்சிகள்...

இருந்தாற் போல அவள் நெளிந்தாள். அவன் அதை உணர்ந்தான். அவனை அண்ணுந்து அவள் கண்கள் பரிதாபமாகப் பார்த்த வேளையில், அவள் கைகள் பாவாடையை வருடின. முகம், வியர்த்திருந்தது. அவன் புரியாமல் விழித்தான்.

அவள், 'சடா'ரென்று அவனிலிருந்து விலகி, அருகிலிருந்த கிழவியிடம் ஏதோ முனு முனுத் தாள். 'தன்னைப்பற்றி ஏதோ சொல்கிறானோ' என்ற எண்ணம் அவனிடம் வரவும், திடுக்குற்றான். உடல் சட்டென்று கோர்ந்தது. அவள் என்ன சொன்னானோ.

கிழவியும் மற்றப் பெண் னும் உடனே எழுந்து கொண்டார். அவள், இருந்த படியே, மூலைக்கு 'அரக்கி' னாள். ஜன்னலால் தலையை நீட்டி, 'ஓ' வென அவள் ஓங்களித்துத் துப்பிய போது, அவனுக்குப் பரிதாபமாயிருந்தது. 'நீண்ட பிரயாணங்களில், ஏன் பலருக்குத் தலைசுற்றுகிறது?' என அவன் எண்ணினால். அவனுடன் கூட வந்தவர்கள் இதைக் கவனிக்க முடியாதபடி, இடையிற் கும்பலம் நின்றது. எழுந்த கிழவியும், பெண்னும் எழுந்த படியே நின்றதை அவன் அவதானித்து, திரும்பி 'சீற்' றைப் பார்த்தான். கையகலத்திற்குங் கூடிய இடம், ஈரமாயிருந்தது!

ஒரு விதமான புரியாத உணர்ச்சியால் ஆளப்பட்டு நிமிருகையில், எதிரே நின்று விஷமப் புன்னகை புரிந்த ஒரு ஒல்லி ஆளைக் கண்டதும் அவனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. கிழவி, ஒரு படியாகத் தனது இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். அந்த மற்றப் பெண்னுக்கு இடமில்லை. அவன் எழுந்து, தன் இடத்தைக் கொடுத்து விட்டு நின்று கொண்டாள்.

இன்னவென்று தெரியாத ஒரு புதுமை உணர்வு, அவனுட் பிரவகித்தது. இதுநாள் வரை கானுததைக் கண்ட மாதிரி மற்றவர்களுக்குச் சொன்னால், ‘அசிங்கம்’, ‘ஆபாசம்’ என்று பிரலாபிக்கப்படக் கூடிய துடிப் புகள் அவனை ஆக்கிரமித்தன. ‘ஸரத்துள் என்ன இருக்கும்?’ என அவன் நினைத்தான். ஓரளவு படித்த ‘பயோலஜி’ அறிவு, ‘ப்ளட் ஸெல்லுக்கும், ‘ரிஸ்யு’க்கும் இருக்கும்’ என்றது. ‘மெடிக்கோ’வான் நன்பனைக் கேட்க வேண்டுமென நினைத்துக் கொண்டான்.

‘இன்னும் ஈரமாகவேயிருக்குமா?’— திரும்பி மீண்டும் ‘சீர்’ நைப் பார்க்க நினைத்தும், ஒரு குற்ற உணர்வால் அவன் பார்க்காமலேயிருந்தான். சம்பவம் என்னவோ, நாலைந்து பேரால் தான் — அவர்களும் இப்போதுங்கி வழிகிருங்கள் — கவனிக்கப்பட்டதென்பது அவனுக்குத் தெரிந்தாலும், அவன் பயந்தான். காற்றை மெதுவாக மோப்பம் பிடித்தான்...

வித்தியாசந் தெரியவில்லை!

பயத்தை விட்டு, அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான், அவள் சோர்ந்து போய், முன் ஸீட்டில் தலையைக் கவிழ்த்துக் குப்புறச் சரிந்திருந்தாள். அவனுள்ளிருந்து வெறி நிங்கி, ஒரு பாசம் அவள் மேற் பிறத்தது. அவளை ஆதரவாக அணைத்துப் பரிவுடன் தடவிக் கொடுக்க அவன் விரும்பி னன். அவன் இளைஞ், மன

மாகாதவன். மன வாழ்க்கையில் இத்தனை நுண்ணிய மகிழ்ச்சிகள் நிறைந்திருக்கின்றன வென்பதை உணர்ந்த போது, ஏதோ ஒரு பொக்கிஷும் தனக்குக் காத்திருக்கிறது என்பது போல அவன் புள்கித்தான். மீண்டும் அந்தப் பரபரப்பு. ‘அவளை வருடிக் கொடுக்க வேண்டும். ஆதரவாய் அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும்’ என்பது போல. நிச்சயமாக, இது பழைய — இவ்வளவு காலமு முனர்ந்த - ‘வெறி’யல்ல என்பதை அவன் உணர்ந்தான். மனத்தில் ஏதோ காட்சி ஜாலங்கள்.....

மனக் காட்சி ஜாலங்களால், ‘திடு’ரென் ஒரு மாற்றத்தினை அவன் உணர்ந்தான். மனத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு அதீத கற்பணை அவனுள் அருவருப்பை முட்டி விட்டது. இருந்தாற் போல ஒரு சூனியம்! எல்லாப் பெண்கள் மீதும் அருவருப்பாய் தான் ‘மினைக்கெட்டு’ இந்தப் பிரயாணம் மேற் கொண்டதே பைத்தியக் காரத்தனமாய்...

‘இதற்கா - இவ்வளவு?’ — என்று தோன்றிற்று.

கவர்ச்சி, ஆசை, வெறி, வேகம், எல்லாம் ‘படு’ரென அறுந்து போயின. ‘இதில் ஒன்றுமேயில்லை’ என்பது போல அவன் உணர்ந்தான். உணர்ச்சிகள், வடிந்தே விட்டன.

விரக்காப்பொலையில் தேநீருக்காக பஸ் நின்றது.

குற்றங் கலந்த காற்றுகள்

மு. நேமிநாதன்

ராஜீகுரு புரண்டு புரண்டு படுத்தான். கட்டில் மெத்தை யிலே காணப்படும் வழக்கமான சூடு கூட அன்று இல்லாததை அவனால் உணர முடிந்தது. இரண்டு பெட்சிற் சுருள்களின் கீழ் அவனது உடம்பு அகப்பட்டிருந்தாலும் அவனால் அப்போதைய குளிரைச் சமாளிக்க முடிய வில்லை. புரண்டு புரண்டு குறஞ்சியவனின் அகோர உணர்ச்சிப் பிடிகளுக்குத் தலையணைகள் தம் மாவியன்றளவு உதவி செய்து கொண்டிருந்தன. கிடந்தவாறே உடைந்த யன்னல் கண்ணேடியின்

ஓட்டையினாடாக இப்போது பார்வையை வெளியே விட்ட அவனின் கண்களுக்குக் கார்மே கங்கள்தான் காட்சி கொடுத்தன.

அவனது அறையின் தெற்குப் பக்கத்தில் அந்த பெரிய யன்னல் இருந்தது. இரு பெரிய யன்னல் கண்ணேடிகளின் வலப் பக்கக் கண்ணேடியின் நடுவில் கல்லெறி பட்டதனால் சிறிய தோர் ஓட்டை விழுந்திருந்தது. அதை அவன் கடதாசியால் அடைத்திருந்தான். பலமான கடதாசிதான். ஆனாலும் காற்றிற்கு அடைப்பு கிழிப்பட்டு

அவனும் இறங்கினான். இறங்கி, ஜன்னலால் அவனை நோக்கிய போது, அவள் தலையை மெல்லத் தூக்கிப் பார்த்து விட்டு, மீண்டும் பழையபடி கவிழ்த்துக் கொண்டதைக் கண்டான். அவள், மிகவுஞ் சோர்ந்திருந்தாள். ‘கூட வந்தவர்கள் எங்கே?’ என்று நினைத்த போதே ‘பாவம்; தனியேதான் வந்திருப்பாலோ’ என்றுந் தோன்றிற்று. ஒரு சகோதரியைப் பார்ப்பது போல் அவனைப் பார்த்தான். மனத்தில் பச்சாத்தாபம் எழுந்தது. அவனைக்கேட்டு, தேநிரோ, சோடாவோ வாங்கிக் கொடுக்கலாமென அவன் நினைத்தான்.

ஆனால், பயமாகவும் இருந்தது; அவனுந் தலை நிமிரவில்லை.

கடைக்குள், தேநீர் அருந்தும் போது நினைத்தான்: ‘பாவம், அவனுக்கு எவ்வளவு வெட்கமாயிருக்கும்? இனி இறங்கிப் போவது கூட...?’ — இரக்கம் மிகுந்தது. ‘அவனை எழுப்பியாவது ஏதேனும் வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டும்’ என்ற முடிவுடன் வெளியே வந்த போது, பஸ்லின் ஜன்னலுடே, அவனுடன் வந்த பெரியவர் அவனுக்கு சோடா கொடுப்பதைக் கண்டான். ஒரு ஆறுதல் பிறந்தது!

மீண்டும் ஓட்டையாகி விட்டது. அந்த ஓட்டைக்குள்ளால் 'ஹோ' வென்று குளிர் காற்று அறையினுள் வந்து கொண்டிருந்தது. எழும்பி அந்த ஓட்டையை அடைத்தால் ஓரளவு குளிரில் ருந்து தப்பலாம். ஆனாலும் அவனுல் எழும்ப முடியாத நிலையில் அவன் புரண்டு கொண்டிருந்தான்.

'அவன் அந்த அறையின் தவிக்குடித்தனவாளி. முன்பு 'அனைக்ஸ்' ஓன்றில் மனைவியோடு குடித்தனம் செய்தவன். கொழும் புச் சீவியம் கட்டுப்படியாகாத நிலையில் மனைவியை ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டு சிங்கள வீடொன் றில் அறையொன்று எடுத்து வாழ்கிறன்.

சென்ற இரண்டு நாளாகத் தொடர்ந்து மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. இருண்ட மேகக் குவியலில் விடிந்தது விடியாதது எவருக்குமே புலப்பட வில்லை. குளிர்காற்றின் அசாதாரண வீச்சோடு சிதறிய கோட்டு வீழ்ச்சிகளாக மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. அது மழைக் காலமல்ல. இன்னும் அதற்கு இரண்டு மாதங்கள் இருக்கவே செய்தன.

ராஜகுரு இப்போது மேசையிலேயிருந்த மனீக் கூட்டைப் பார்த்தான். நேரம் சரியாகப் புலப்படவில்லை. 'லைற் சவிச்' அவனது கைக்கு எட்டிய தாரத்தி வில்லை. அதற்காக அவனுல் எழும்பி லைற்றைப் போடவோ அல்லது மனீக் கூட்டிற்குக் கிட-

டப் போகவோ முடியாத மன நிலையில் அவன் மீண்டும் குறன்றிக் கொண்டான்.

விடிந்து வெகுநேரமாகி விட்டது. மனீ பத்தரை பதினெண் ரூகியிருக்கும் என ஊகம் சொல் விக் கொண்டது. அன்று போயாதினம். எனவே கவலைப்படாமல் கிடந்து கொண்டிருந்தான். நாளைக்கும் இதே மாதிரி மழை பெய்து கொண்டிருந்தால் பள்ளிக் கூடத்திற்குப் போகாமல் விட்டு விடலாம். அவனுக்கு அவனது வாத்தி உத்தியோகத் தில் பூரணமான ஆசையில்லை. ஆனாலும் அதைவிடமுடியாத நிலையில் பாடசாலைக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தான்.

திடீரென்று இடி இடித்தது. கூடவே மழையும் ஊன்றிப் பெய்யும் நிலையை அவனுல் உணர முடிந்தது. மழையின் வீழ்ச்சியை சுழட்டிச் சுழட்டி நிற்கும் பேய்க்காற்று வேறு, அறையின் வெளிப்புறத்தை யொட்டி முற்றத்தில் அடர்ந்து நின்ற செரி, கொய்யா இன்னும் பெயர் தெரியாப் பல மரங்களைப் பிய்த்துக் கொண்டிருந்ததை, வீட்டினுள்ளிருந்து அடிக்கடி வெளிவரும் சொந்தக்காரியான கரோவின் கிழவியின் நேர்முக வர்ணனை ராஜகுருவிற்கு உணர்த் திக் கொண்டிருந்தது. கரோவின் கிழவியை அவன் அடியோடு வெறுத்தான். அப்படி வெறுப் புதற்கு அவளின் கரகரத்த குரலும் தொண்டொணப்பும் முக்கிய காரணம் என்பதில் தவறில்லைதான். ஆனாலும் ராஜகுரு

வின் வெறுப்பு கரோவினின் வயது வந்த பெண்பிள்ளைகளின் முக வசீகரத்தினால் அடிக்கடி மறைக்கப்பட்டு வருவதும் உண்மைதான்.

கரோவின் புருஷன் எப்போதோ செத்துப் போய்விட்டானும். நாலு குமர்ப்பிள்ளைகளில் மூத்தவள் யாருடனே ஒடிப்போய் விட்டாள். அது ராஜகுரு அவ்வீட்டிற்கு வரமுன்பே நடந்த நிகழ்ச்சி. அதனால் அதைப்பற்றி அவனுக்கு அவ்வளவு தெரியாது.

மூன்றாவது பெட்டை பத்மினியில் தான் ராஜகுருவுக்கு ஒரு பிடிப்பு. அவனது மனைவியின் தோற்றத்தில் அவள் காணப்பட்டது ஒரு காரணம் மட்டுமல்ல. அடிக்கடி அவனுடன் சும்மா பகிடியாக கலகலப்பாகக் கடைக்க வருபவள் என்பதும் பின்னணிக் காரணமாகும்.

“பத்மினி... விருந்தையில நிக்காத; காற்று பசாசு மாதிரி யல்லா வீசுது; உள்ளுக்கு வந்திரு...” தாய் கரோவின் சிங்ளத்தில் சொன்னான்.

“விருந்தையில மழை படயில்ல ஆச்சி. முன் அறையுக்குள் தான்.....” பத்மினி கடைசிச் சொற்களை மெதுவாக இழுத்துக் கொண்டே சொன்னான்.

ராஜகுருவுக்கு பத்மினியின் பதில் உடலில் ஒருவித அதிர்ச்சியைக் கொடுக்கவே செய்தது. அவனிருப்பது முன் அறையில்

தான். “அதற்குள் ஒழுகிறதா என்பதை உண்மையாகத்தான் பத்மினி பார்க்க முனைகிறானா? அவ்வது அப்படி ஒரு நடிப்பில் என்னைக் கதவைத் திறக்கச் சொல்லி என்னை எழுப்பிக் குழப்ப வேண்டும் என்ற அதீத ஆசையா அவனுக்கு?” — ராஜகுருவுக்கு எதுவுமாய்ப் புரியவில்லை. அதற்காக எழும்பவும் மனமில்லை. கட்டிலில் கிடந்து கொண்டே வெளியில் நடப்பதை அவதானிக்கலானான்.

“பத்மினி...” கிழவி கக்குசக்குள்ளிருந்து கூப்பிடுவது போலிருந்தது.

‘இந்த மனுசிக்கு நேரங்காலந்தெரியாது’ பத்மினி ராஜகுருவின் அறைக் கதவோடு நின்று முன்முனுப்பது அவனுக்குக் கேட்டது. முன் வீருந்தையோடு ஒட்டியிருந்தது அந்த அறையின் கதவு.

“பத்மினி வெகு சீக்கிரத்தில் கதவைத் தட்டக்கூடும், ஆனாலும் எழும்பக் கூடாது, அவளை இன்று மட்டந்தட்டவேண்டும்” அவன் அப்படியாக என்னிக் கொண்டான்.

“ஐயா... கடவுளே... என்ற செரி மரம்...!” பின் பக்கத்திலிருந்து கிழவி தொண்டை கிழியக் கத்துவது கேட்டது.

வெளியே வீசும் அகோரக் காற்றின் வேகத்திற்குத் தாக்குப் பிடிக்காமல் குசினியோடு ஒட்டிநின்ற மரம் முறந்துவிட்ட சத

தம் முன்விருந்தையில் நின்ற
பத்மினிக்குக் கேட்கத்தான்
செய்தது.

பத்மினி அதைக் கேட்டு
சிரித்துக் கொண்டாள்.

ராஜிகுருவும் வாய்விட்டுச்
சிரித்துவிட்டான். அது பத்மினிக்குக் கேட்கவே செய்தது. பதி
ஹக்கு இன்னுமொருதரம் கூடு
தலாகச் சிரித்துவிட்டு அவள்
இப்போது விழுந்த செரிமரத்
தைப் பார்க்கப் போவது அவ
னுக் விளங்கிற்று.

ராஜிகுரு மீண்டும் பார்
வையை உடைந்த யன்னலினா
டாக வெளியேவிட்டான். மழை
இப்போது குறைந்து தூறிக்
கொண்டிருந்தாலும் காற்றின்
வேகம் குறைந்ததாய் அவனுக்குப் புலப்படவில்லை.

அந்த யன்னல் ஒட்டையினாடாய் உள்வரும் காற்று
அறையையும் அவளையும் அழுக்கி
தழுவிக்கொண்டிருந்தது. எழும்பி
வெளியே சென்று விழுந்த செரிமரத்தைப் பார்க்கலாம். கரோ
வின் கிழவி அதற்குப் பக்கத்தில்
நின்று ஒப்பாரிவைக்கும் அழகை
ரசிக்கலாம். அதற்கும் மேலாகப்
பத்மினியோடு தனகலும் செய்யலாம். அப்படியாக ஆசைகள்
வந்து வந்து மோதினாலும் அவ
ஞல் எழும்ப முடியவில்லை. அப்
படியே போர்த்துக்கொண்டு
கிடக்கத்தான் முடிந்தது.

இப்போது பத்மினி வேறு
அவனது மனைவியின் நினைவை

ஊட்டிச் சென்றுவிட்டாள்.
“அவள் இப்போது என்ன
செய்து கொண்டிருப்பாள்?”
அவன் ஊரிலேயிருக்கும் மனை
வியைப்பற்றி எண்ணிப் பார்த்
தான். கூடவே அடி உணர்ச்சி
கள் அவளையறியாமல் கொதிக்
கத் தொடங்கின. அதையுந்
தாண்டி சில சில “கூடாது”
எண்ணங்கள்கூட தவிர்க்கமுடியாமல் தோன்றிச் சென்றன.

திடீரென உடைந்திருந்த
யன்னல் கண்ணேடியில் இன்னெஞா
துண்டு உடைந்துவிழ ஒட்டை
பொதாகிக் கொண்டது. அதைத்
தொடர்ந்து “பக்” கென வந்த
காற்று அறைக்குள் சிறுபிள்ளை
களின் விளையாட்டை ஆரம்பித்தது.

சுவரிலே கொழுவப்பட்டிருந்த சேட்டுகள் பறந்து விழுந்தன. வடக்குச் சுவரில் மாட்டப்
பட்டிருந்த ஒரு முருகனின் படம், அதற்கும் அப்பால் பொம் மையில் வெட்டி ஒட்டிய நடிகை
விஜயாவின் படம், மேசையில் கிடந்த மனைவியின் படம் இன்னும் வேறு புத்தகங்கள் கொப்பிகள் நோற்றுகள் எல்லாமே ஆட்டம் கண்டன.

“நொய்ந்த வீடு
நொய்ந்த கதவு
நொய்ந்த உள்ளாம் —
இவற்றை எல்லாம் காற்றுத்
தேவன்
படைத்து நொருக்கிவிடுகி
ருன...” —அது என்ன
பாரதியின்காற்று?

ராஜ்குருவுக்கு காற்றின்
மேல் ஆத்திரம் பொங்கிப்
பொங்கி வந்தது. எழும்பி ஒட்ட
டையை அடைத்துவிட்டு திரும்ப
வந்து கிடக்கும்போது அவனது
அப்போதைய “‘மூட்’ மாறிப்
போய்விடலாம். அவனுக்கு அப்
போதைய நிலை தொடர்ந்து
வளரவேண்டும் போவிருந்தது.
வளராவிட்டாலும் அப்படியே
தொடர்ந்து இருந்தாலே போது
மாகப்பட்டது. அதுவே அப்
போதைய நிலையில் மிகவும்
சவாரஸ்யமாகவும் இருந்தது.
எனவே கட்டிலின் ஒரு மூலைக்
குக்குறண்டிக் கொண்டே அறை
முழுவதையும் பார்த்துக்
கொண்டான்.

அங்கே ஒழுங்கற்று விழுந்து
கிடக்கும் எல்லாப் பொருட்களை
யும் விட ‘உடுப்புத் தாக்கியில்’
மிகுதியாகத் தொங்கிக் கொண்டு
அங்குமிங்குமாகக் காற்றின்
வேகத்திற்கு ஆடிக்கொண்டிருக்
கும் அவனது உள்ளாடை மீது
தான் பார்வை வேகமாக விழுந்
தது. காற்றின் உந்துதலினால்
அங்குமிங்கும் தனித்து நின்று
ஆடும் அதன் ஆட்டத்தில் என்
எனவோ இனந்தெரியாத ரசனை
பீற்றிடுக் கொண்டிருந்தது.
அவன் சிரித்துக் கொண்டான்.

தி மெ ரெ ன க வி ஞ ன்
லோ ரெஞ்சின், உள்ளாடை பற்
றிய கவிதைதான் அவனது நினை
விற்கு வந்தது. மீண்டும் அவன்
தனினையறியாமல் சிரித்துக்
கொண்டான்.

“‘லோ ரெஞ்சிற்கும் இப்படி
யானதொரு சூழ்நிலையில்தான்

அந்தக் கவிதை பிறந்ததோ? நிச்
சயமாக அப்படித்தானிருக்கும்.
அதனால் தான் அப்படிச் சில
இடங்களில் அவன் அளவிற்கு
மீறிப் போயிருக்கிறன்...’’ ராஜ
குரு எண்ணிக் கொண்டான்.

‘‘இது கவிதையல்ல; பிதற்
றல்.’’ இப்படித்தான் அவனது
மஜனவி ஷஷ்மி முன் ஒரு தடவை
அந்தக் கவிதையைப்பற்றிச்
சொன்னான். அவளால் அதை
முழுமையாகப் படிக்க முடிய
வில்லை. கூச்சம் தடுத்துவிட்டது.
ஆனால் பத்மினிக்கு அதைக்
கொடுத்தபோது அவள் அவ
னுக்கு முன்னாலேயே துணிச்ச
லாகப் படித்து விட்டாள்.

‘‘பத்மினி உள்ளாடை
பாவிப்வாள். அதனால் அவனுக்குக்
கூச்சமில்லாதிருக்கலாம்.
லக்ஷ்மியோ அதைக் கண்டிருக்
கவே டிராட்டாள். அதனால்தான்
அவனுக்கு வெறுப்புப்போலும்’’
அவன் அப்படித்தான் அதற்கு
விளக்கம் கொடுத்துக் கொண்டான். தொடர்ந்து அந்த ஆடை
களையும் அதற்கப்பாலும் ஆழ
மாகவே நினைவுகள் கட்டு மீறிச்
சென்றபோது அவன் சில கணங்கள் தன்னை இழந்தே விட்டான்.
ஆனாலும் அவன் வெகு சிகிரித்
தில் தன் மனத்தை மாற்றிக்
கொண்டான். எப்படித்தான்
நினைவுகள் சுழன்ற போதும் அவ
னது கண்கள் ஆடிக்கொண்டிருந்த உள்ளாடையிலிருந்து எடு
படுவதாயில்லை, அந்தக் குழுமிய
காற்றிற்கும் அவ்வாடைக்கும்
அப்படி என்ன சம்பந்தம்?

காற்றே வா
உனக்குப் பாட்டுக்கள் பாடு
 கிழேம்
உனக்குப் புகழ்ச்சிகள் கூறு
 கிழேம்
உன்னை வழிபடுகின்றோம்....”

ராஜிகுருவுக்குப் பாரதியின்
அவ்வசனங்கள் ஏன் அப்போது
தோன்ற வேண்டும்? அவனுக்கே
அது புரியவில்லை.

அவன் போர்வையை
இழுத்து உள்ளங்கால் தொடக்கம்
உச்சிவரை மறைத்துக் கொண்டான். ஆனாலும் காற்றும்
அதன் வேகத்தில் ஆடும் உள்ளாடையுந் தோன்றத்தான்?
செய்தன. என்ன காரணமோ
சற்று மிகுதியான அழுகுடன் இப்போது தோன்றின. அதனால்
தான் லோரென்ஸ் அப்படி
யொரு கவிதையை எழுதின
ராக்கும்!

“பத்மினி இஞ்ச உன்ற உள்ளாடையைப் பூணை பியக்குது...!”
கரோவின் கிழவி அப்போது அப்படிக் கூப்பாடு போட்டாள்.

“உன் னுல எடுக்க எல்லாதா...?” பத்மினி கேட்டுக் கொண்டே உள்ளுக்கு ஒடிப் போவதை அவனுல் உனர முடிந்தது.

ஆனால் அவை எல்லாவற் றையும்விட ராஜிகுரு அந்தக் கிழவியின் கூப்பாட்டைத் தொடர்ந்து பலத்துச் சிரித்து விட்டான். பத்மினிக்குக் கேட்கும் படியாகச் சிரித்துவிட்டான்! அப்படிப் பொருத்தமாக அந்

நிகழ்ச்சி நடக்குமென்று யாருக்குத் தெரியும்?

சிரித்தவனில் கண்களில் மீண்டும் அந்த உள்ளாடை தெரியத் தொடங்கியது. மிகவும் பெரிதாக அழகாகத் தெரிந்தது. அவன் இப்போது பயப்படாமல் அதனை ரசிக்கத் தொடங்கினான். லோரென்ஸும் பயப்படாமல் ரசித்திருப்பான். அதனால் தான் துணிந்து அப்படியொரு நீண்ட கவிதையை சில இடங்களில் ஆபாசமாகவும் எழுத முடிந்த தாகும். ராஜிகுரு அந்த ஆபாச வரிகளைத் திரும்பத் திரும்ப எண்ணிக் கொண்டான். ஏன் அதை வாய்விட்டுச் சொல்லிக் கூடப் பார்த்தான். அதிலே அவனுக்கு இன்தெரியாத மகிழ்ச்சியும் இரசனையும் பிறந்தது. அப்படி யொரு கவிதையை அவன் இது காலவரை படித்திருக்கவில்லை. அதுமட்டுமல்ல லோரென்ஸ் சொல்லும் விதமே ஒரு அலாதி தான். அதனால் தான் அவனுல் அதை மறக்க முடியவில்லை. இவற்றையெல்லாந் தான்டி உள்ளுற உணர்ச்சிப் பெருக்கு அவனையறியாமலேயே அப்போது கூடிக்கொண்டு சென்றது.

திடீரென்று கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டபோது அவனது பார்வையிலும் திருப்பம் விழுந்தது. ஒரு பக்கக் கதவு திறக்கப் பட்டிருந்தது. ஆனால் எவரை யுமே காணுதது அவனுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது.

‘யார் கதவைத் திறந்தது?’ அவன் மெதுவாகக் கேட்டான். பதில் வரவில்லை.

யன்னால்

யன்னாலைத் திறந்தால், காற்று வந்தது.
 யன்னாலைத் திறந்தால், பூணையும் வந்தது.
 யன்னாலைச் சார்த்தினால், பூணை வராது.
 யன்னாலைச் சார்த்தினால், வேர்த்துக் கொட்டுமே!
 யன்னாலைச்,
 சார்த்தவா? திறக்கவா? சார்த்தவா? திறக்கவா?
 சார்த்தவா?...திறக்கவா?...சார்த்த...
 வேர்த்து! பூணை என்மேல் விழுந்ததுவே!

ஏறை க வீ

“பத்மினி கதவைத் திறந்த
னியா?”

அதற்கும் பதிலில்லை.

அப்படியானால் யார் திறந்தது? பேயா? காற்று? அவனால் விடைகாண முடியாதிருந்தது. ஆனால் அதற்கிடையில் அக் கதவின் வழியால் பயங்கரமான வீச்சாக பக்கென உள் வந்த காற்று அவனைக் குளிப்பாட்டிய போது அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. அறையின் மூலை முடுக்கெங்கும் காற்று நிரம்பி வழிந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. ராஜகுருவின் அங்கங்களை ஊடுருவி ஊடுருவி அது சென்று கொண்டிருந்தது. மிகமிக வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது.

“காற்றே வா
மனத்தை மயலுறுத்துகின்ற
இனிய வாசனையுடன் வா...”

அவன் அப்போது பாரதி யைக் கண்டிருந்தால் குத்திக் கொண்டிருப்பான்.

“யார் கதவடியில் நிற்பது?”

அவன் கட்டிலில் கிடந்த படியே சற்று உரத்துக் கேட்டான்.

பதிலில்லை.

அதற்குள், அறை* அல்லோல கல்லோலப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் அவனால் எழும்ப முடியவில்லை. காற்றின் வீச்சினால் எழுப்பப்பட்ட அடி உணர்ச்சி

களின் ஆக்கிரமிப்பில் அவன் புதைப்பட்டுப் புதைப்பட்டு ஆழ மாய்ப் புதைப்பட்டு அவன் காற் றோடு போராடிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு கதவை யார் திறந்தது என்பதில் இப்போது அக்கறையில்லை. அதற்கும் மேலாக என்னவோ அவனுக்கு அப்போது தேவைப்பட்டது. ஆமாம்; உடனடியாக என்னவோ தேவைப்பட்டது.

திடீரெனக் கதவருகில் அவனது மஜைவி நிற்பது போலிருந்தது. அதுவும் துலக்கமாகத் தெரியவில்லை.

யார் அது வகைமியா? அல்லது பத்மினியா? துலக்கமாக யாரெனத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் அவனுக்கு அந்த உருவும் உள்ளாடை உடுத்திருப்பது பெரிதாகத் தெரிந்தது; அழகாகத் தெரிந்தது.

அது என்ன லோறெந்சின் உள்ளாடையா?

“அது அடி உலக அரசின் பாசிஸ்ற் சின்னம்.....!

ஆமாம்; பாசிஸ்ற் சின்னம்...!!”

ராஜாகுருவுக்கு இவைகளைல் ஸாம் யந்திரவேகத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. கூடவே அந்த உள்ளாடைக்கு அப்பாலும் அப்பாலும் ஆழமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தன அவன் கண்கள்.

சற்று நேரத்தில் அந்த உருவம் அவனை நோக்கி வருவது புலப்பட்டது. அழகாக அசைந்து அசைந்து வந்து இறுதியாக அவனேடு சங்கமிப்பதாகத் தெரிந்தது. அவனால் அதைப் பொறுக்க முடியவில்லை.

“அவைகள் பாசிஸ்ற் சின்னங்கள்...!” கத்தியவன் அதனை உடனடியாகக் கிழித்தெறிந்தான். தொடர்ந்து புதியதொரு வேகத்தில் இறுக அணைத்துக் கொண்டான். கூடவே அவனால் அப்போது குழருமலும் இருக்க முடியவில்லை. பயங்கரமாகக் குழறி விட்டான்!

“பாசிஸ்ற் சின்னங்கள்.....!

“ஆமாம்; பாசிஸ்ற் சின்னங்கள்.....!!”

அதன் பின்பு என்ன நடந்த தென்று அவனுக்குத் தெரியாது.

பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்களின் பின்பு ராஜைகுரு எழும்பி உடையை மாற்றிக் கொண்டான் அப்போது, யன்னவின் ஒட்டை அடைப்பட்டிருந்ததோடு கதவும் சாத்தப்பட்டிருந்ததை அவனது கண்கள் அவதானித்தன. கூடவே வெளிவருந்தையில் நிற்கும் பத்மினியின் மெல்லிய சிரிப்பும் கரோவின் கிழவியின் முனை முனைப்பும் கேட்கவே செய்தன.

இரு கதைகள் பற்றி....

புகையவிழ் முனைகட்டும் புதிய தலைமுறையின் வளரும் எழுத்தாளர்களான சாந்தன், மு. நேமிநாதன் ஆகிய இருவருடைய சிறுகதைகளை இந்த இதழிலே பிரசுரித்துள்ளோம். சாந்தனின் ‘வடிகால்’ நேமிநாதன் வின் ‘குற்றங் கலந்த காற்றுகள்’ ஆகிய இரண்டு கதைகளையும் ஒரு சேரப் படிப்பது பயனுள்ள இலக்கிய முயற்சியாகும்.

இந்த இரண்டு சிறுகதைகளுமே பாலுணர்ச்சி சம்பந்தமான தொனிப்பொருள்களைக் கொண்டுள்ளன. ‘நிறைவேருத பாலுணர்ச்சியும் அதன் வெளிப்பாடும்’ என்று இதனை மேலும் வரையறுத்துக் கொள்வதும் சாத்தியமே. ‘பாலுணர்ச்சி சம்பந்தப்பட்ட தொனிப்பொருளை இலக்கிய நயமுடன் கையாஞ்சுதல் தக்கது’ என்ற எஸ் பொா.’ போக்கு அறிமுகமாகி ஒரு தசாப்தம் கழிந்த பின்னர் இவ்விரு கதைகளும் எழுதப்பட்டுள்ளன என்ற வரலாற்று உண்மையும் தெளித்துக்கு உரியது.

‘வடிகால்’, ‘குற்றங் கலந்த காற்றுகள்’ ஆகிய வற்றை எழுதியவர்களுடைய பெயர்களை மனத்தில் இருத்தாது வாசிக்கும் பொழுது, முன்னதை எஸ். பொ. வும் பின்னதை மு. தலையசிங்கமும் எழுதியிருக்கலாம் என்ற ஐயம் இலக்கியச் சுவைஞரின் மனத்திலே எழுக்கூடிய கோலம் அவற்றின் வார்ட்புகளிலே படிந்துள்ளன. இப்படிக் கூறுவதின் மூலம் இவ்விரு புதிய கதைஞர்களையும் குறைத்து மதிப்பிடுவதாக நினைத்தல் பிசுகு. கதைப் பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சிக்கு இவ்விரு கதைகளும் தக்க சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன.

இவ்விரு கதைகளைப் பற்றிய விமர்சன அபிப்பிராயங்களை தமிழ்ச் சுவைஞர்களிடமிருந்து, ‘இளம் பிறை’ வரவேற்கின்றது. தக்கவற்றை அடுத்து வரும் இதழ்களிலே வெளியிடுவோம்.

நண்பர் சாலை இளந்திரையன் ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகளை உண்ணிப்பாகக் கவனித்து வருபவர் ‘துடக்கு’ மனப்பாண்மையின்றி ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றி நடுநிலையுடன் விமர்சித்தும், எழுதியும் வருபவர். அவர் தில்லிப் பல்கலைக் கழகத்திற் பேராசிரியராகப் பணி புரிந்து வருகின்றார். கலாநிதிப் பட்டம் அண்மையில் பெற்றுள்ளார். அன்னாருக்கு எம் வாழ்த்துக்கள்.

ஆ-ர்

—கலாநிதி சாலை இளந்திரையன்

இஃது அவர்கள் வாடிக்கை!

அன்புடையீர்,

இளம்பிறை ஜனவரி (1971) இதழில் “ஓர் இலக்கியச் சந்திப்பு” என்னும் பகுதியைப் படித்ததும் பழைய நிகழ்ச்சி ஒன்று நினைவில் எழுந்தது. அந்த நிகழ்ச்சியிலும் இச்சந்திப்புக் குறிப்பில் என்னைக் கவர்ந்த பகுதியிலும் சம்பந்தப் பட்டவர் ஒருவராகவே இருப்பதால், அதையும் இலக்கிய நண்பர்களுக்கு நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

அம்மா வந்தாள் என்னும் நாவலைப் பற்றி நூல்மான் என்பவர் எழுதிய “படு அயோக்கியத்தனமான கட்டுரை” ஒன்று “மல்லிகை” இதழில் வெளிவந்ததாகவும் அதற்கு எவரும் மறுப்புத் தெரிவிக்காததால் தமது கருத்துக்கள் சரியானவை என்று நூல்மான் “சுயமார்பு தட்டி” எழுதியிருந்ததாகவும் சந்திப்புக் குறிப்பில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதைப் படிக்கும் போது, கம்யூனிஸ்ட் நண்பர்கள், நூல்மான் போன்ற புதியவர்களைக் கொடுப்பதற்காகவே, திட்டமிட்டுக் காரியங்கள் செய்வதாக நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

சிறிது காலத்துக்கு முன்பு, சென்னையிலிருந்து வெளிவரும் “தாமரை” என்னும் இதழில் “பாரதியின் பாட்டு வடிவங்கள்” பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதினேன்; அன்பர் நூல்மான் அந்தக் கட்டுரையின் ஒரு கருத்தை மறுத்து எழுதியிருந்தார். அவருடைய மறுப்பு, அடிப்படைக் கருத்துக்களை விளங்கிக் கொள்ளாததாகவும் தவறான அடிப்படையில் எழுந்ததாகவும் இருந்ததால், அவருடைய தெளிவின்மையை விளக்கி ஒரு கட்டுரை எழுதித் “தாமரை”க்கு அனுப்பினேன்; தாமரையார் அதை வெளியிடவில்லை! நேரில் சந்

மெத்தை

‘சித்திரம்’ என்னும் என் அத்தையின் மகள், தன்
மெத்தையின் மீதிற் பொத தெங்க சரிந்தாள்.
மெத்தையோ,
இலையான் இருப்பின் இரண் டிஞ்சி பதியும்,
முட்டை ஒன்றுமின் மூன் றிஞ்சி பதியும்,
கட்டெறும் பேறின் எட்டிஞ்சி பதியும்
சித்திரம் என்னும் என் அத்தையின் மகளோ
அத்தனை மெல்லியளாகப்,
பத்தரை இஞ்சி நிமிர்ந் தது, பாருமே!

உறைகுறை

தித்துக் கேட்டபோது, தாமரை ஆசிரியர், — கம்யூனிஸ்டுகளுக்கே
உரிய நழுவஸ்பாணியில், — ஏதேதோ சொல்லி மழுப்பினர், ஆசிரியர் குழுவில் உள்ள யார்யார் மீதோ குறை கூறினார்! “அரசியல்
கட்சிகளைச் சார்ந்து ஏடு நடத்துபவர்களுக்கு உள்ள நோய் இது”
என்று கருதி, நான், அதை அப்படியே விட்டு விட்டேன்.

‘மல்லிகை’யின் திருவிளையாடலை நம்பி அன்பர் நுல்மான் சுய
மார்பு தட்டிக்கொண்டதாகப் படித்ததும், ‘என்னுடைய கட்டுரை
மறுப்பிலும் தமக்குத்தான் யாப்பிலக்கணம் தெரியும் என்றுதானே
அவர் நினைத்திருப்பார்’ என்ற எண்ணம் எழுந்தது. அப்படித்
தவறாக நினைத்துக் கெட்டுப் போக வேண்டாம் என்று அவரை
எச்சரிப்பதற்காகவே உண்மையில் நடந்தது என்ன என்பதை நினை
ஒட்டினேன்.

அன்பர் நுல்மானே வேறு ஆர்வம் மிக்க புதிய தோழர்களோ
கட்சி அரசியல்வாதிகளின் திட்டமிட்ட சதிகளில் சிக்கித் தலை
வீங்கிக் கெட்டுப்போக வேண்டாம் என்றும் அவர்களின் நாகரிக
மற்ற நடைமுறைகளைக் குறித்து விழிப்பாய் இருக்க வேண்டும்
என்றும் அவர்களை அன்போடு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“இலக்கிய மாடு பற்றிய பயிற்சி யும் ஞானமுயின்றி, ‘மரபு வைதீகர் வகுத்த வழி, புதிய இலக்கிய ஆக்கத் திற்குத் தடையான வேவிகளை அது இட்டுள்ளது’ எனக் கூறி, சில ஆண்டு கனுக்கு முன்னர், சேரி இலக்கியத்தை மட்டுமே காரித்த எழுத்தாளர் சிலர் போர்க் கோவல் பூண்டனர். ‘இப்போக்கு அறியாமையில் முனை கொண்டது; இலக்கிய சேமத்திற்கு ஒவ்வாதது’ என்பதை அப்பொழுது ஒருவர் தெளிவாக உணர்ந்தனர். அவர்களுடைய உள்ளங்களில் அருள் சரந்திருக்க வேண்டும். ஓர் அருள்

நெஞ்சின் அபயக் குரல் முதன் முகலிந் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து எழுந்தது. தனித்துவம்-தின்மை-துணிவு-தெளிவு-தமிழ்மீது செறிந்த பக்கி ஆசிய பஞ்ச பண்பு களும் அக்குரல்வே நேர்த்தியாக இழைந்தன. அக்குரலை எழுப்பியவர் இன்று இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் (கொழும்பு)தின் தமிழ்த் துறை தலைவராக விளங்கும் கலாநிதி ஆ. சதாசிவம் அவர்களேயாவர்” என்று பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம் அவர்கள் பதிப்பித்த ஞானப்பள்ளு என்னும் நாலுக்கு நான் எழுதிய வெளியீட்டுரையிலே குறிப் பிடித்திருந்தேன்.

ஒருவர் பேராசிரியர் என்றால், மற்றவர் எஸ். பொ. என்பதை ஈழத் தமிழகம் நன்கறியும். இவ்விருவரும் பல குண இயல்புகளிலும் போக்குகளிலும் எதிர்த்துருவத்தைச் சார்ந்தவர்கள். இலக்கிய உலகிலே இவ்விருவரும் வேறுபட்ட மார்க்கங்களைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பினும், தமிழின் மேன்மை என்ற ஒரே சேர்விடத்தினை நோக்கியே இருவரும் முன்னேறுவதினால், வேற்றுமையிலும் ஒற்றுமை கண்டு பராஸ்பரம் மதிக்கும் பண்பு இருவரிடத் திலும் உண்டு. பேராசிரியர் எஸ். பொ. வின் தரத்தினை எடைபோடும் பகுதி இந்த இதழின் நுழை வாயிலாக அமைகின்றது.

— ஆர்.

நுழை வாயில்

— கலாநிதி ஆ. சதாசிவம்

புன்னணி எழுத்தாளரும் நூலா சிரியருமான திருவாளர் எஸ். பொன் னுத்துரையின் எழுத்துக்கள், தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தில் அவருக்கு நிற்கிறமான இடம் ஒன்றினைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்துள்ளது. சகல கலாவல்ல எழுத்தாளரான அவருடைய சிறுகதைகள், நாவல்கள், நாடகங்கள், ஓரங்க நாடகங்கள், கவிதைகள், இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகள் ஆகியன தமிழ் இலக்கிய விமர்சகர்களினாலும், பொதுவான தமிழ் வாசகர்களினாலும் நன்கு வரவேற்கப்படுகின்றன. பிரமாணமான தமிழ் மரபுகளையும் புதிய கற்பணைக் கருத்து வங்களையும் ஒன்றேயான முழுத்துவமாக அவர் இனக்கமான கலவையாக ஆக்குவதினாலும், அவருடைய எழுத்துக்கள் தமிழ் எசன் நடையில் ஒரு புதிய சகாப்தத்தினைக் குறித்து நிற்கின்றன. இலங்கைக் கலைக் கழகத்தின் தமிழ் நாடகக் குழுவினரால், அகில இலங்கை அடிப்படையில் நாடகப் பிரதிகளுக்காக நடத்தப்பட்ட போட்டியில் மூன்று சந்தர்ப்பங்களிலே பரிசு பெற்றுள்ளார். இந்தியாவில் ஸ்ரீ நிவாச ஜயங்கார் பேச்சு வன்மைப் பரிசினைப் பெற்ற முதலாவது இலங்கையரும் அவரேயாவர்.

கிழக்குப் புத்தக சபையின் ஆசிரிய அலுவல்களின் பணிப்பாளரான அவருடைய சோர்வற்ற பணியினாலும் முயற்சியினாலும் கடந்த ஒரு தசாப்தத்தில் தமிழ் நூல் பிரசரம் வெகுவாக முன் வேற்றம் அடைந்துள்ளது. இலங்கையிலுள்ள முன்னணித் தமிழ் நூல் பிரசரிப்பாளரான ‘அரசு வெளியீடு’ நிறுவனத்தினர் ‘ஞானப் பள்ளு’ என்னும் என் நூலினைப் பிரசரித்த பொழுது, அவருடைய உதவியைப் பெறும் மகிழ்ச்சி எனக்கு ஏற்பட்டது. நூலினை அச்சிட்டு வெளியிடும் துறையிலே அவர் பெற்றிருந்த நுண்ணிய அறிவு என்னைத் திகைப்பில் ஆழ்த்தியது.

ஆனால், தமிழ்க் கலையிலும் இலக்கியத்திலும் அவர் பெற்றுள்ள நிறைந்த கல்வி கற்ற நிலையானது, ஆங்கில மொழியிலே அவருக்கிருக்கும் ஆற்றலை எந்த வகையிலும் குறைத்துவிடவில்லை. அந்த

மொழியிலே கூட அவர் மிகுந்த வாக்கு வல்லமையுள்ளவராக, நல்ல எழுத்தாளராகவும் பேச்சாளராகவும் விளங்குகின்றார். தமிழ் இலக்கிய உலகில் இன்னமும் கண்டு பிடிக்கப்படாத புதிய துறைகளிலும் ஈடுபட அவருடைய இலக்கிய ஆற்றல் அமையுமென நான் ஆப்த நம்பிக்கை வைத்துள்ளேன். அவருடைய எல்லா எதிர் கால இலக்கிய முயற்சிகளிலும் சகல வெற்றிகளும் அவர் பெறுதல் வேண்டுமென வாழ்த்துகின்றேன்.

ஆ. சதாசிவம்

பேராசிரியரும் தமிழ்த் துறைத் தலைவரும்
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்

ஸ்ரீகுமார் - எஸ்.எபா.

‘?’ என்ற மகுடத்தில் நான் எழுதியுள்ள நகைச் சுலை நூவின் ஒரு பகுதியான ‘பந்த நூல் மூலமும் நச் சாதார்க்குமினியர் உரையும்’ 1968 ஆம் ஆண்டில் வெளியான ‘இளம்பிறை’ இதழ்கள் சிலவற்றிலே தொடர்ந்து பிரசரிக்கப்பட்டதை நேயர்கள் அறி வார்கள். அதனைப் பூரண நூல் உருவில் இந்த ஆண்டில் வெளியிடத் திட்ட மிட்டிருந்தேன். இந்த ஏது தொற்றி மேற்படி நூலுக்கான முன்னோடு ஒன்றினை எழுத நேர்ந்தது. ‘?’ நூவின் பிரசர முன்னேடு யாக மேற்படி முன்னீட்டின் ஒரு பகுதியை ‘இளம்பிறை’ வாசகர்களுக்குத் தருவதில் மகிழ்ச்சி.

இந்த முன்னீட்டினைப் பூரணமாக நுகர்வதற்கு உங்களிடமிருந்து இரண்டு தகைமைகள் எதிர்பார்க்கப் படுகின்றன. அவையாவன: (i) மிகச் செழிப் பான கற்பனை வளம் (அஃது உங்களிடம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும்) இருப்பதாக அபிநியித்தல்; (ii) விஞ்ஞான ரீதியான சமன்பாடுகள் சிலவற்றை இலகுவிலே விளங்கத்தக்க அறிவு இருப்பதாக சுயப் பெருமை கொள்ளுதல். இந்த இரு தகைமைகளும் கைவரப் பெறுதவர்களேன் ‘அவையடக்கம்’ பேசும் தமிழ் வாசகளை நான் இதுவரையிலும் சந்திக்காத காரணத்தினால், சகல தமிழ்ச் சவைஞர்களும் இதனைச் சவைத்தல் சாத்தியமானது என்பதும் என் கட்டித்த

தெளிவு பெறுவதற்கான

சூரு முயற்சி

அண்ட வெளிப் பயணங்கள் மனிதனுடைய அன்றூட வாழ்க்கையாகி, பிறகோள்களிலேயும் மனிதன் குடியேறி அவற்றின் செல்வ வளத்தையும் அனுபவித்துக் குபேர சம்பத்துக்களுடன் வாழ்வதின் தில்விய திருட்டாந்தமாக அந்த நகரம் விளங்கியது. தேவலோகச் சிற்பியான மயனைத் தேவ லோக உறைவிடத்திலிருந்து கண்டுபிடித்து, பூவுலகிற்கு இழுத்து வந்து, மிக நலின கட்டடக்கலை பற்றிய போதத்தினை ஊட்டி, அவனுடைய கற்பனை வளத்தையும் விஞ்ஞான அறிவையும் கொட்டிக் கலந்து உருவாக்கியதைப் போன்று அந்த நகரம் அழகு சிந்திச் சுகிக்கின்றது. பலகோடி மக்களுக்குக் குடியிருப்பு வசதி கொண்டதாக அமைக்கப் பட்டுள்ள அந்த நகரத்தின் வீதிகளிலே எந்த வாகனமோ, மனிதனே நடமாடியதாகத் தெரியவில்லை. அந்தப் பிரமாண்டங்களின் முன்னால் என் உருவம் மிக மிக அற்பமாகத் தோன்றுகின்றது. சங்கடமான ஓர் உலகத்திற்குள் நுழைந்து விட்டேன் என்ற உணர்வு என்னைக் கசக்கிய போதிலும், புதிய அனுபவங்களை நுகர்வதிலே எனக்கிருந்த அலாதியான மோகம் என் வினைகொள்ளுக்கு உந்துவிசை பொருத்துகின்றது. அகண்டாகாரமான அசரத்தின் ஓர் அற்பம் என்ற நிதர்ச்சனத்திலும் என் அகங்காரத்திரயம் உள்ளீர்ம பெற்றிருந்தமையால், அற்பத்திலும் நானெனு தனித்துவம் என்ற மமதையிலே மதர்க்கும் திருப்தி. அச்சத்தையும் அவலத்தையும் திரையிடும் கோலம் அந்தத் திருப்திக்கு.

‘நீ யார்?’ என்ற குரல் துல்லியமாகக் கேட்கின்றது. மானிடக் குரலின் தவணி. இயந்திர வார்ப்பின் சுத்தமும் சுருதியும், வாய்மையின் மிருதுத் தன்மையும் நேரத்தியாகக் கலந்த சீர்த்தி. அக்குரல் என் கழுத்துக்குச் சுருகுதடமிட்டு நிலத்தில் விழி புதைக்கச் செய்யும் சாகலம் கொண்டதாக என்னை இயக்குகின்றது. என் ஆள்காட்டி விரல்கள் இரண்டிலே செதுக்கி யெடுத்த கோலத் தில், என் பாதங்களுடன் மோதிவிடும் சேய்மையில் ஒரு Robot நின்றது. விஞ்ஞானப் புதுவை படைக்கும் மனிதனினால் ஆய்கூடத்தில் உருவாக்கப்படும் குள்ள மனித இனமாக Robot அமையும் என்றும், இதற்கான தமிழ்ச் சொல் வேட்டையிலே ‘குத்திரப்

பாவை' (இதிலுள்ள தனித் தமிழின் சத வீதத்தினை அறிய மறை மலையடிகளாரின் உதவியை நாடுங்கள் என அறிவுறுத்துதல் என் கடன்மை) எனக் கண்டு பிடித்து மகிழ்ந்தான் என்றும், கிழுட்டுக் காதலர்கள் மலட்டுப் பேடுகளைத் துரத்தும் அவைக் காட்சி களைப் பார்த்துச் சாவான பாவங்களை இயற்றுவதிலிருந்து விடுபடும் நோக்கத்துடன் தமிழ் சினிமா பார்ப்பதில்லை என்று நோன் பியற்றிய காலத்தில் வாசித்தமை என் நினவுக் குகையிலே சலனத்தை ஏற்படுத்தியது. Robot உயர்தினை சார்ந்தது. உயர்தினை உயிர்களுக்குள்ள பால்வேறுபாடுகள் அதற்கும் பொருந்தும். என்முன்னால் நின்ற Robot அம்மணமாக நின்றது. ஆனால், ஆனாலே பெண்ணே என்பதை நிதானிக்க இயலவில்லை. அறியாமை புரையோடும் சருகுச் சிரிப்பு ஒன்றினை என் முகத்திலே அப்பிக் கொண்டு, "உன்னை அல்லினைப் பொருளாக உன்னிவிட்டேன். நீ ஆனாலே பெண்ணே என்பதை விண்டு சொன்னால், என் மொழி வழுவினைத் திருத்துவதற்குச் சகாயமாக இருக்கும். நீங்கள் காதல் புரிவதுண்டா? சந்ததி விருத்திக் கலையிலே ஈடுபடுவதுண்டா? யோனிப் பலனிலே நம்பிக்கை உண்டா?" என்று மளமள வென்று கேட்டு விட்டேன். "தம்பிக்குத் தாவடியே? எந்தப் பகுதி? அம்பலவாணர் பகுதியே? அட, மாய்காய் கணபதியின்றை பகுதியோ? என்ன உத்தியோகம்? சம்பளம் என்ன? வெட்டுக் கொத்தும் கிடைக்கும் போலை. கொட்டடிப் பொடிச்சி ஒண்டு தாவடியில் படிப்பிக்கிறோன். அவளைத் தெரியுமோ?" என்று முன்பின் அறிமுகம் இல்லாதவர்களிடமே கேள்விக் கணைகள் தொடுக்கும் யாழ்ப்பாண நாகரிகத்தின் சுத்த சுயம்புவான சுயசாதிக் குணம் கைகொடுத்து உதவவே இவ்வாறு கேட்டேன் என்பதை இப்பொழுது நிதானிக்க முடிகின்றது.

"நீ பசுவித் தமிழன் போலும்" என்றது Robot.

தமிழன் என்று Robot என்னைச் சுட்டியதும் என உச்சியில் தௌசாரம் படியலாயிற்று. கிடாரத்திற்குள் கப்பல் ஓட்டியும், இயத்தில் மீன் பொரித்தும், குமரியிலே கருவாடு சுட்டும், கவிதை உண்டும், காதல் கொண்டும், கல்லும் மண்ணும் தோன்றுவதற்கு முன்னர் தோன்றியதாகக் கூறிக்கொள்ளும் ஒரு புழுகுணிச் சாதியின் ஏக வாரிசாக என்னை நியமித்துக் கொண்டதினால் மகிழ்ச்சி 'ஜிலா'கப் பழுத்துவிட்டது. ஆனாலும், 'பசுவி' என்ற அடை மொழியைச் சேர்த்தது சுருதி பேதமாகவுந் தோன்றியது. "தமிழன் என்று சொல்லடா தலைநிமிர்ந்து நில்லடா!" என்று பரிதாபகரமாக என் முதுகில் நானே ஒரு 'ஷாட்' வைத்துக் கொண்டேன்.

"எங்கள் காலத்திலும் வர்க்கத்திலும் பிரதேச எல்லையைக் கொண்டும் பேசும் மொழியினைக் கொண்டும் இனங்களைப் பகுப்பது

கிடையாது. கருந்துப் பரிவர்த்தனைக்கு ஏற்ற சாதனை என்பதைத் தவிர மொழிக்கு வேறு மக்குவம் இல்லை.'

''உன்னுடைய ஏயது என்ன? உனக்கு எத்தனை மொழிகள் தெரியும்? உனக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டதா? உன்னுடன் சம்சாரம் நடத்தும் Robot ஆனு பெண்ணு? உனக்குப் பிள்ளை குட்டிகள் இருக்கின்றனவா? இப்படி ஓராயிரம் கேள்விகளுக்கு உன்னிடம் பதில் பெற ஆசைப்படுகின்றேன். 'ஒடியற் கூழ் காய்ச்சவது எப்படி?' என்பதிலிருந்து, 'கன்னடத்துப் பைங்களியின் பத்தாண்டுக் காதல் மர்மங்கள்' வரை எல்லா விடயங்களையும் எழுதித் தள்ளி விட்டேன். உன்னுடன் நடத்தும் சம்பாஷனையை வைத்தே ஒரு புத்தகத்தைச் 'சரிக்கட்டலாம்' என்று தோன்றுகின்றது. டக்கத்தில் ஏதாவது BAR இருக்கிறதா? அங்கு சென்று சாவகாசமாக பேசலாம்' என்று இலங்கை அரசியல்வாதிகளிடம் கற்ற கூழைக்கும்பிடு ஒன்று போட்டு, பல்லிழித்து நின்றேன்.

''நீ அசல் சோம்பேறி காலத்தைப் பற்றிய சேதனை கூட இல்லையே!'' என்று கூறி என் கால்களிலே சிறு உடை ஒன்றை விட்டது. மின்சார அதிர்ச்சி என் இரத்தத்தைச் சண்டியது. என் உடல் நிறையை இழந்தது போல் ஆகியது. வண்ணைத்திப் பூச்சியின் வாவகத்துடன் மேலே எழுலானேன். எல்லாமே சடுதியாக. விரல் நொடிப்பு நேரத்தின் பல்லாயிரத்தின் ஒரு பின்னம் கூட நகரவில்லை. அக்கட்டடத்தின் 2147 ஆம் மாடியைச் சேர்ந்தேன்.

Robot நினைவுட்டிய காலத்தைப் பற்றிய சேதனை 'விண் விண்' என்று சிரசுவரை ஏறியது. ஒவ்வொரு மாடியும் ஒவ்வொர் ஆண்டு. புதுமையான பயண வசதியினால் 2147 ஆம் ஆண்டிலே சஞ்சரிப் பைதை உணரலானேன். காலம் இடமாகவும், இடம் கால மாகவும்— பிறதொரு வகையிலே சொல்வதானால் இரண்டுமே ஒன்றேயாக— அமைந்த விந்தை உலகமாக அந்த மாடி காட்சியளித்தது. அதினீருந்து பார்க்கும் பொழுது அதுவே ஒரு தனி நகரம் என்ற பிரைமையும் ஏற்படுகின்றது. பல நூற்றுக்கணக்கான அறைகள். ஒவ்வொரு அறையும் ஒவ்வொரு துறையின் அபிவிருத்தி அனைத்தையும் பூரணமாக அடக்கியிருப்பதாக எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு துறையும் எந்த எண் அறையில் அமைந்துள்ளது எனக் கம்யூட்டர் ஒன்று அறிவிக்கின்றது அந்தக் கம்யூட்டரின் குறிப்பிட்ட ஒரு பொத்தானை அமுக்குவதின் மூலம் நினைத்த இடத்திற்குச் சென்றுவிடலாம். இலக்கியப் போதைக்கு நான் முற்றாக அடிமைப்பட்டிருந்தபடியால், நான் இயல்பாகவே நால் நிலையத்தினை அடைந்தேன். பத்தாயிரம் வாசகர் ஏக காலத்தில் அமர்ந்து வாசிக்கக் கூடிய அடக்கமான இடம். பத்துப் பன்னிரண்டு Ap. and vacuum polygons லில் 2147

இல் அனைத்துவகிலும் வெளியான அத்தனை நூல்களையும் பாது காத்து வைத்திருப்பதாக அறியலாணேன். இந்தச் செய்தி எனக்கு வியப்பினைத் தரவில்லை. ஒர் அடி நீளமுள்ள பிலிமிலே ஒரு லட்சம் நூல்களை microfilming மூலம் பாதுகாப்பதுதான் என் வியப்பின் மைக்குக் காரணி. சில இடங்களிலே கண்ணுடியிலான booths அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அதற்குள் சென்று நாம் விரும்பும் துறை சார்ந்த நூல்களின் தலைப்புக்களை கண்டறிந்து கொள்ளலாம். குறிப்பிட்ட நூல் ஒன்று தேவையாயின் அங்கு தொங்கும் ஒலி வாங்கியிலே அதன் பெயரை உச்சரித்தால், அரை வினாடி நேரத் தில், ஒலி வாங்கியின் கீழுள்ள axis கழன்று கையடக்கமான அளவில் அச்சிட்ட நூலினை வெளியே தள்ளுகின்றது. [பத்து சதம் போட்டதும் ‘பிளாட்பாம்’ டிக்கட் கிடைப்பதிலும் இது இலகு வான் முறை என்பது ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.] அதனை எடுத்துக் கொண்டு boothந்து வெளியே வந்து, வசதியான இடத்திலிருந்து வாசித்து முடிக்கலாம். ஒவ்வொரு boothந்துப் பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு நுண்ணிய அணு உலையும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றின் Shape குப்பைத் தொட்டியின் வார்ப்பில் அமைந்துள்ளன. வாசித்து முடிந்ததும் நூலை அந்த உலை வாயிலே போட்டுவிடல் வேண்டும். அக்கணமே அந்த நூலின் சடப்பொருள் அனைத்தும் சக்தியாக மாற்றப்பட்டு விடுகின்றது. இவ்வாறு பெறப்படும் சக்தியிலேயே மூன்று பெண்ம் பெரிய தொழிற்சாலைகள் இயக்கப்படுகின்றனவாம்.

அந்த நூல் நிலையத்தினைப் பயன் படுத்த 2147 ஆம் ஆண்டிலே வாழ்வதற்கான லைசென்ஸை முதலிலே பெறல் வேண்டும். அத்தகைய லைசென்ஸைப் பெற்றுக் கொண்டு ஒரு boothந்துள் நுழைந்தேன். மறைந்தொழிந்த நுண்களைகள் என்ற பகுதியில் இடம் பெறும் இருபது பெரும் titlesவில் ‘பந்தம்’ என்பது பதின் மூன்றுவதாக இடம் பெற்றிருந்தது. உத்தியோகம் பெறுவதற்கு, உத்தியோக உயர்வு பெறுவதற்கு என்று தொடங்கி சுடலையிலே வசதியான இடம் ஒன்று பெறுவது வரையிலும் ‘பந்தம்’ சர்வ ரோக சஞ்சிவியாகப் பயிவப்படும் சிலோனின் குடிமகன் என்ற பெருமிதம் என்னை ஆட்கொள்ளவே, ‘பந்தம்’ பற்றி வெளிவந்த நூல்களைப் பற்றி அறியும் ஆவல் என்னுள் சடைக்கலாற்று. எனவே, பதின்மூன்றும் இலக்கப் பொதுதானை அமுக்கினேன். ‘பந்தம்’ சம்பந்தமான நூல்களின் சகல பெயர்களும் ஒரு திரையிலே ஒடிமறையலாயின. அவற்றுள் ‘பந்த நூல் மூலமும் நஷ்சாதார்க்கு மினியர் உரையும்’ என்ற திலை என்னைக் கவர்ந்தது.

‘பந்த நூல் மூலமும் நஷ்சாதார்க்குமினியர் உரையும்’ என்ற நூலை வாசிக்கத் தொடங்கியதும், எப்படியாவது அதை அபேஸ் செய்து, நமது நிகழ்காலமான 1971 ஆம் ஆண்டிற்குள் கொண்டு

வந்துவிட வேண்டும் என்ற பேராசைத் தாகத்தின் வசப்பட்டேன். இந்தத் தாகத்துடன் கூடவே காலத்தின் சேததையும் உறைக்கின்றது. வழக்கிழந்த நுண்கலைகளுள் ஒன்று திருட்டாகும். அரசாங்கம் என்ற ஒன்றினை நூதனசாலையிலேதான் பார்க்கலாம். அவரவர் சக்திக்கும் தேவைக்கும் ஏற்பச் செல்வம் பகிர்ந்தளிக்கப்படுவதினாலும், சுகலருடைய எதிர்க்காலத்திற்கும் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டிருந்தமையினாலும், இத்தகைய வியத்தகு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருப்பதாக அறியலானேன். மார்க்ஸியம் பற்றிய அறிவோ, தர்மம் பற்றிய ஞானமோ எனக்குத் துணை நிற்கவில்லை. பேராசைத் தாகத்தின் அடிமையானேன். கம்யூனிஸ்டுகள் என்று கூறிக் கொள்பவர்களே ‘பகா’ அடிக்கும் 1971 ஆம் ஆண்டின் Native-intelligence ஐப் பயன்படுத்தி, இன்றைய ஆண்டிற்குள் நுழைந்து விட்டேன்.

[பந்த நாலுடன் திரும்பிய திருகுதாளங்களைப் பற்றிய விபரங்களை இங்கு வேண்டுமென்றே தவிர்த்துள்ளேன். வியாபார இரகசியத்தைப் பாதுகாப்பது அல்ல என் நோக்கம். பஸ் ஸ்டாண்டுகளிலே சிறு கதைகளுக்கான Plot குகளைப் பொறுக்கி எடுக்க ஆலா பறக்கும் படு முற்போக்கு எழுத்தாளருடைய ‘யதார்த்தக் கற்பனை வளத்திற்கு’ அணிபோடுதல் அடாது என்ற தர்மச் சிந்தையே இந்த இருட்டிடப்புக்கு ஏது.]

யதார்த்தக் கற்பனை வளத்திலே மூலையை வறுத்தெடுப்பவர்கள் 2147 ஆம் ஆண்டிற்குள் நான் நுழைந்து திரும்பிய வர்த்தமானத் தினை நடுக்கோடை இரவின் கனவுகள் என்றுகூட சம்பாவளை வைக்கலாம். இந்தப் போக்கினை நான் ஆட்சேபிக்கவில்லை. ‘உன்றாலேன் உன் சுயேச்சை’ என்று வாசகனுக்கு உரிய மதிப்பளித்தல் என் சுபாவம். ஆனால், 1971 ஆம் ஆண்டிலே எஸ். பொ. என்கிற சுயமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன் என்பதை ஆட்சேபிக்க மாட்டார்கள் என்பது என் ஆதாயமாக அமைகின்றது.

பிறழ்வு மனப்பான்மை கொண்ட Introvert ஒருவளைக் கூலிக்கு அமர்த்தி,

100 கற்றுக் குட்டிகள் (2 இரும்புக் கலாநிதிகள்) - (எஸ். பொ. + ஆற்றல் இலக்கியப் புலமை) = Ceylonized முற்போக்கு இலக்கியம்

என்ற சமீகரணம் ஒன்றினைப் பாடுபட்டு உருவாக்கினாற்கூட, கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக என் உயிர்ப்பும் இனைந்ததுதான் ஈழத்து இலக்கியம் என்ற sine qua non ஜ் ஆட்சேபிப் பது reductio absurdum மாக முடியும் என்பதை உன்னியே ஆதாயம் என்றேன்.

‘பந்த நூல் மூலமும் நச்சாதார்க்குமினியர் உரையும்’ 2147 ஆண்டிலே பிரசரமான நூல் என்பது மீண்டும் வலியுறுத்தப்படு தல் தக்கது. எஸ். பொவின் தனித்துவ ஆற்றலின் காரணமாகத் தான் அதனை 1971 ஆம் ஆண்டில் சுவைத்தல் சாத்தியமாகின்றது.

எனவே, இதனை விருந்து படைக்கும் நானும், சுவைக்கும் நீங்களுமாகிய நாம் இறந்தவர்களாகிய பின்னர், நமது சமகால நிகழ்ச்சிகளைல்லாம் வரலாற்றுச் சங்கதிகளான பிறகு, நம்மைப் பற்றி எதிர்காலம் எப்படிக் குறித்து வைத்திருக்கின்றது என்ற சேதனையிலிருந்து நாம் இம்மியும் வழுவக்கூடாது. அப்பொழுது தான் சம காலத்தைப் பற்றிய மான்மீயத்தில் புகுந்த வழுக்களையும், சமகாலத்தவரைப் பற்றிய குறிப்புக்களையும் சுவைப்பதில் நிறைவு குதிரும். இல்லையாகி விட்ட நம்மால், எதிர்காலச் சந்ததி யினர் மத்தியிலே புழக்கத்திலிருக்கும் குறிப்புகளை ஆட்சேபிக்கவோ, எதிர் வாது செய்யவோ சாலாது என்ற உண்மையும் உறைக்கும்.

உண்மையையும், ‘இப்படி நடந்திருந்தால் வசதியாக இருக்கும்’ என்ற இல்லாததையும் கலந்துதான் வரலாறு எழுதப்படுகின்றது. வரலாறு சுயம்புவான உண்மை எனச் சில அரசியல்வாதிகளும், இலக்கியத் தரகர்களும் இடர்ப்பட்டுவதாகவும் தெரிகின்றது அதற்காக, சரித்திரம் படிப்பது வீண் அலுவல் என்பதும் என் கட்சியல்ல. சொற்ப் உண்மைகளையாவது அறிந்து கொள்வதற்குச் சரித்திரத்தை ஆதாரமாகப் பற்றத்தான் வேண்டியிருக்கின்றது.

இன்னுமொன்று. 2147 ஆம் ஆண்டிலே பிரசரிப்பதாகக்கூறி என் கருத்துக்களுக்கு இசைவு தேடி மழுப்புவதாக உங்களிற் ‘புத்தி சாலிகள்’ சிலர் நினைக்கக்கூடும். ‘கொண்டோடி சுப்பர்’ எழுதியுள்ள ‘பின்னீடு’ என்னும் பகுதிக்குள் நுழைவதற்கு முன்னர், என் வர்த்தமானத்தில் பிரதான அங்கமாக அமையும் காலத்தைப் பற்றிய விவகாரத்தினை விளக்குதல் நன்று. 2147 ஆம் ஆண்டிலே பிரசரிக்கப்படுகிறது ஒரு நூல். என்னால் 1892 ஆம் ஆண்டிலேயும் சஞ்சரிக்க முடிந்தது. பின்னர், அதனையே 1971 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடுகின்றேன்.

வெளியிலே (space) முன்னும் பின்னும் நினைத்தவாறு முன் னேரிச் சென்று, விரும்பினால், திரும்பவும் பழைய இடத்திற்கே வந்து சேரலாம். காலத்திலே (Time) இப்படியான மாற்றங்கள் சாத்தியமானதா? குழப்பமாக இருக்கின்றதா?

குழப்பம் நியாயமானது. குழப்பத்திலேதான் தெளிவு பிறக்கின்றது. விஞ்ஞான மேதை ஐங்ஸ்டன் கூறியவை தெளிவானவையா? அவருடைய சார்புவரைமக் கொட்டை மாருக்கும் தெளிவற்றதாகவே

தோன்றும். கொள்கை தெளிவற்றதல்ல. அது எம்மைக் குழப்பு வதுமில்லை. எம்மால் நம்பமுடியாததனால் அதனைத் தெளிவில்லாததாகக் கொள்ளலாமா?

விபுலாநந்த அடிகளாரின் யாழ்நூல் எத்தனை பேருக்கு விளங்கி யிருக்கும்? அடிகளார் புகுத்தியுள்ள பொதீக விடயங்களைப் புரிந்து கொண்டதாக நடிக்கும் பண்டிதரின் தொகை என்ன? இன்று நிராகரிக்கப்பட்டுள்ள எத்தனை விஞ்ஞானக் 'கண்டு பிடிப்புகளை' அடிகளார் கையாண்டுள்ளார் என்பதைப் பூரணமாகத் தெளிந்த வர் எத்தனை பேர்? அடிகளாருடைய பண்டிதத் தமிழை விளங்கிக் கொள்ளலாம் என்று துணிந்த கற்றுக்கூட்டி விஞ்ஞானிகள் என்னிக்கை தெரியுமா? 'A little bit of Physics + a little bit of Music + a knowledge of Tamil= யாழ்நூல்' என்று தாக்கி ஏறிந்து பேசுவதுதான் புத்திசாலித்தனமா? உண்மை இதுதான். அடிகளாரது நூலை விளங்கிக் கொள்ளாவிட்டாலும், அவர் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்தார் என்பதையும், அவர் செய்த தொண்டைப் பற்றி எடுத்துப் பேசினால்தான் தமக்குத் தமிழ் அபிமானம் இருக்கின்றது எனப் பிறர் மதிப்பார்கள் என்பதையும் நன்கு தெரிந்து கொண்டால், அதுவே போதுமானது என்று திருப்பதி அடைகின்றார்கள். அவர்களுடைய திருப்பதி நியாயமானது.

மயில்வாகனம் விபுலாநந்தராகியது எங்ஙனம்? யாழ்ப்பாணத்திலே அவர் காதல் தோல்வியற்றது என்பது போன்ற கற்பணைகள் நாகரிகத்தின்பாற் படாது. வேக வேறுபாடே காரணி என்று கொள்ளுதல் சமத்காரமானது. வேகம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, புவியியல் அளவறி முறைகள் எமக்கு விளங்காத முறையிலே பருத்தும் சிறுத்தும் விடுகின்றன. குழப்பமாகத் தோன்றலாம். குழப்பத்தை விளக்க மேதைகள் தோன்றுகின்றார்கள்.

'அறிவெனப்படுவது அளந்து துணிதல்' என அடிகளார் கூறுகின்றார். காதலியுடன் பேசிக் கழி (ளி)த்த ஒரு நாள் பொழுது ஐந்து வினாடி போலவும், கழுத்தறுக்க அவதாரம் செய்த மனைவியுடன் பஸ்ஸிற்காகக் காத்திருந்த பதினைந்து நிமிட நேரம் ஒரு யுகம் போலவும் தோன்றுகின்றனவே... காலம் என்னும் காலன் எப்படி எல்லாம் தோற்ற வேடங்கள் புனைகின்றன? கல்தோன்றி மன் தோன்றுக் காலத்திலிருந்து காலன் தொடருகின்றன. ஏமாற்றியும் வருகின்றன.

'நீலத்திரைக் கடலோரத்திலே நித்தம் தவஞ்செய் குமரியிலே நின்று சூரியோதயத்தைக் கண்டு களித்ததாகப் பெருமைப்படுவார்கள் இருக்கிறார்கள். புவியில் நிற்கும் எவருமே உதயமாகும் சூரியனைக்

காண்பதில்லை. கதிரவன் உதயமாகி உண்மையில் எட்டரை நிமிடங்களுக்குப் பின்னரே அவனைக் காண முடிகின்றது... காலன் ஏமாற்றுகின்றன.

அசையும் ஊர்தியிலிருக்கும் கானுநருக்குச் சூழவள்ள அசையாப் பொருள்கள் அசைவதாகத் தோன்றுகின்றன. நிலத்தில் நிறபவனுக்கு ஊர்தியிலிருப்பவன் அசைவதாகவும், ஊர்தியிலிருப்போனுக்கு நிலத்தில் நிறபவன் அசைவதாகவுந் தோன்றுவது சார்பியக்கதிர் இயல்பே... பிரமாண்டமான சார்பு வேகத்துடன் இருவர் இயங்கினால், ஒருவரது அளவுக் கணியங்களைல்லாம் மற்றவனுக்கு விகர்பமாகத் தோன்றும். மற்றவரது நீள அளவு குறுகி வருவதாகவும், திணிவு அளவு அதிகரிப்பதாகவுந் தோன்றுவதைப் பின்வரும் சமன்பாடுகள் காட்டும்.

$$\frac{1}{L} = L \sqrt{1 - \frac{V^2}{C^2}}$$

$$m^1 = \frac{m}{\sqrt{1 - \frac{V^2}{C^2}}}$$

பிரமாண்டமான சார்பு இயக்கத்தின்போது மற்றவர்களுடைய நேர அளவும் குறுகிவிடுவதாகத் தோன்றும்

$$\frac{1}{t} = t \sqrt{1 - \frac{V}{C}}$$

என்பது காலங் குறுகி வருவதைக் காட்டுஞ் சமன்பாடாம்.

இந்த உண்மையை பின்வரும் குறும்பா (Lumeric) வும் விண்டு காட்டுகின்றது.

*There was once a lady called Bright,
Who could travel faster than light,
She Went out one day
In a relative way
And returned the previous day.*

குறும்பாவிலே கட்டப்படும் சீமாட்டி எதிர்காலத்தையும் இறந்த காலமாக மாற்றி விட்டானே! 2147 ஆம் ஆண்டு 1971 இல் இறந்த காலமாகி விட்டதற்கவா?

கிடையும் நிழலும்

“ஏழ்த்து எழுத்தாளர் பொன்னுத்துரை கிடைக் கடைகள் என்ற தலைப்பில் கிடை வாசகங்கள் பலவற்றிற்குக் கூட்டிக் கடைகள் மூலமாக அழிகய விளக்கம் தருகின்றார்” என்ற கல்கி சதாசிவம் அவர்களுடைய அறிமுகத்துடன் 2-8-1970 தொடக்கம் கிடைக் கடைகள் என்ற மகுடத்திலே நான் எழுதிய இருபத்தி மூன்று கடைகளை கல்கி வாராவாரம் பிரசரித்து வந்ததைச் சுவைஞர்கள் அறிவார்கள்.

படித்தவர்கள் என்று கொண்டாடப்படுவர்கள் மத்தியிலும், வெளித் தோற்றத்திலேனும் சைவ அனுட்டானம் மிக்கவர்கள் என்று காணப்படுவர்கள் மத்தியிலும் அக்கடைகளுக்குப் பரவலான பாராட்டுகள் கிடைத்துள்ளன. அத்தகைய ஒரு தேர்ந்தெடுத்த வாசக கூட்டத்தினைத்தான் ‘கிடைக் கடைகள்’ சென்றடைந்தன. அத்தகைய வாசகர் கூட்டத்தின் மத்தியிலே ‘கிடைக் கடைகள்’ சிலவற்றை அறிமுகம் செய்து, அதன் தாக்கத்தினை அறிந்து கொள்ளுதல் பயனுள்ள இலக்கியப் படிப்பினையாகும் என்று ‘இளம்பிறை’ ஆசிரியரும் என் இலக்கிய சகாவுமான எம். ஏ. ரஹ்மான் மானசிகமாகவே விரும்பினார். எனவேதான் அக்கடைகளின் அறிமுக அரங்கேற்றத்திற்கு ‘கல்கி’யை ஏற்ற அரங்கமாகக் கருதி ஸ்ரீ கி. ராஜேந்திரன் அவர்களுடன் தொடர்பு மூன்று கொண்டார். அவ்விருவருடைய முயற்சியினாலும் தான் இருபத்தி கடைகள் ‘கல்கி’யிலே தொடர்ந்து வெளிவருதல் சாத்திய மாயிற்று. அவ்விருவருக்கும் என் இனிய நன்றிகள். என் எழுத்துக்களில் ‘மாயிச வாடை’ வீசுவதாக எட்ட நின்றவர்கள் கூடுகிட்ட வந்து பாராட்டினார்கள். கடல் கடந்தும் பாராட்டுகள் வந்தன. ‘புகழ்; மேலும் புகழ்; மேன்மேலும் புகழ்’ என்று அலைந்து திரிபவன் அரசியல்வாதி என்ற பிரகிருதி மட்டுமல்லன். இந்த இச்சை சற்று வேகம் தணிந்த நிலையிலாவது எழுத்தாளப் பிராஸீகளுக்கும் பொருந்தும். இந்த வகையில் ‘கிடைக் கடைகள்’ கல்கி யிலே வந்த வர்த்தமானத்தினைப் பற்றியும், வந்த முறை பற்றியும் நான் பெருமை பாராட்டுதல் தகும். இப்படிப் பெருமைப்பட்டு விட்டு, ‘சுவைஞர் என்னைப் பற்றிப் பெரிய கொம்பஞக்க் கருது கின்றான்’ என்று என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொள்ளும் கலையை

நான் வாலாயப்படுத்தாததினால் (அஃது உள்ளுரம் பெற்ற எழுத் தாளனுக்குத் தேவையற்றது என்பது என் மதம்) இது தொற்றி உங்களுக்குத் தெரியாத சில உண்மைகளை எழுத வேண்டியிருக்கின்றது.

சுவைஞானுடன் நேர்மையாக நடந்து கொள்ளுதல் வேண்டும் என்ற கரிசனை எனக்கு எப்பொழுதுமே இருந்துவந்த ஒன்றுதான். மனச்சாட்சி ஓரிடமும், கோழும் எழுப்பும் அணி வேறிடமும் என்று வேடம் புனைந்து, ஒன்றின் வயலிலே பிறதொன்றையும் அலுவடை செய்தல் என்ற வித்தையை நான் அறியவில்லை என்று கூறக் கூச்சப்படவும் இல்லை. என் நிறையைச் சுவைஞன் எவ்வளவுக்கு அறிந்திருக்கிறோனே, அப்படித்தான் என் குறைகளையும் அறிந்திருக்க வேண்டும் என்பது என் விருப்பம். இந்த குறை-நிறைவாழ்க்கைக்கும் எழுத்தாற்றலுக்கும் பொருந்தும். இலக்கிய ரீதியாக இது கவர்ச்சி குறைந்ததாகத் தோன்றினாலும், ஆற்றல் ரீதியில் சத்தியம் நிறைந்துள்ளது என்பது என் சமாதானம். இதனால் சுவைஞானுக்கும் எனக்கும் உள்ள பற்று வரவுக் கணக்கினை ‘விமர்சகர்கள்’ என்ற தரகர்கள் பெரிய மாறுதல்களைச் செய்யும் வாய்ப்புகளும் குறைந்து விடுகின்றன என்பதும் என் அனுபவம்.

‘கிடைக் கடைகள்’ என்ற மகுடம் ‘கல்கி’ பத்திரிகைக்காரர் கொடுத்தது. கடைகள் பிரசரிக்கப்பட்ட வரிசையும் அவர்களுடையதுதான். பிரசரமான கடைகளுள் ‘கனை’ என்ற பகுதியிலே சில பிரிவுகள் விடுபட்டுள்ளன. கிடைக் கடைகளுக்கு அவர்கள் ஒதுக்கியிருந்த விஸ்தீரணப் பரப்பினைப் பார்க்கும் பொழுது, அதன் சில பகுதிகளைத் தவிர்த்திருத்தல் தவிர்க்க இயலாத்தாக இருந்திருக்கக் கூடும். பிரசரமான மிகுதி இருபத்தொரு கடைகளும் ஒரு சொல் வேலையும் மாற்றம் பெறுது நான் கொடுத்த உருவத்திலேயே பிரசரமாகியிருந்தன. ‘துதி’ என்ற ஒரேயோரு கடை மட்டுமே கல்கி யின் வாசக தரிசனத்திற்கு ஏற்றதாகப் பிரசரமாயிற்று. ‘கல்கி’ யிலே பிரசரமான ‘துதி’யை ஈழத்து முதுபெரும் பத்திரிகையான ‘உதய தாராகை’ மறு பிரசரம் செய்திருந்தது. ‘துதி’ என்ற கடையின் கல்கித் தரிசனம், இரு முனை கொண்ட என் தரிசனத்தின் ஒரு முகமே ‘துதி’ என்ற கடையின் எனது தரிசனத்திற்குள் இறங்குதற்கு முன்னர் ‘கிடை நிழலில்...’ என்ற என் ஆக்கத்திற்கு எழுதி யுள்ள ‘விடை’ என்ற முன்னுரையை வாசித்தல் அவசியமாகின்றது. இதோ, விடை:

விடை

நாந்தந்த விடையின் வகைக்கேற்ப அது அது முனை கொள்ளுகின்றது. ஆனாலும், மன்னுவராம்- சுவாத்தியம்- விடையின் தன்மை- பதியம்- பருவகாலம்- விவசாயியின் ஊச்சம் - வேவி- காலவும் ஆகிய

பிற ஏதுக்களும் முனையின் வளர்ச்சியையும் பயனின் ஏற்றத்தையும் நிர்ணயிக்கின்றன. இங்கு இப்படி வகுத்துப் பேசுவதற்குக் காரணம் உண்டு. பகவத் கிடை என்ற விதை என் மனத்திலே வித்தப்பட்டது. ‘கிடை நிழலில்...’ என்னும் இப்பயன் சமைந்தது. கிடைக்கருத்து அற்புத விதை. இதிலே அமைந்த பயன் எல்லைக் கட்டுடையதாயின், குறை விதை சார்ந்ததல்ல என்பதை மனத்தில் இருத்திக் கொள்ளுதல் விரும்பத் தக்கது.

ஒரு சமயம் என் மனத்தினைப் பாரிய சஞ்சலம் உலைக்கலா யிற்று. அதனைப் போக்க மார்க்கம் என்ன என் மனம் உலையலா யிற்று. அப்பொழுது பகவத் கிடையே சிந்தையில் எழுந்தது. மீண்டும் அதனுடன் கலக்க வேண்டுமென்ற ஆசை முற்றியது. கிடையின் படனம் வேர் கொண்டது. கிடையிலே ஒன்ற ஒன்ற என் மனம் இலேசாகியது என்பது சத்தியம். அதே சமயம் என் கற்பனைகளும் சடைத்து வளர்வதை உணரலானேன்.

கிடையிலே காணப்படும் கருத்துக்களை ஒன்றிச் சில கற்பனைகள் முனைத்தன. விளங்கியும் விளங்காததுமான ஐய நிலையில் வேறு சில கற்பனைகள் கிளைத்தன. எனவே, சில கதைகளிலே கிடைக்கு விளக் கவுரை வழங்கிய பெரியோருடைய கருத்துக்களும் இயல்பாகப் புகுந்து கொண்டன. வினேபாஜி, சித்பவானந்தஜி, ராஜாஜி ஆகியோர் கையாண்ட சில உவமைகளும் ஆங்காங்கு சேர்ந்து கொண்டன. வேறு சில வற்றில் கிடையுடன் நேரடித் தொடர்பற்ற கருத்துக்கள் மட்டுமின்றி, எதிர்த்துருவக் கருத்துக்களும் முகங் காட்டியுள்ளன. ‘கருத்துக்கள்’ என்னுடையவை, கயம்புவாக என் கற்பனையில் உதித்தவை எனப் பொய்யுரைக்க ஒப்பேன். அவை தரப்பட்டுள்ள உருவங்கள் நான் தேர்ந்தெடுத்தவையாக இருக்கலாம். இன்னெரு வகையிற் சொல்வதானால் ‘வளத்’திற்குப் பெரிய வர்களும் ‘குறை’களுக்கு நானும் பொறுப்பாளிகள். உருவம் பற்றியும் ஒரு குறிப்பு. சில சந்தர்ப்பங்களிலே கதை உருவத்தைச் சேதனை பூர்வமாகவும் தவிர்த்துள்ளேன். ஐம்பது உபயிரிவகளுடன் நிறைவேறும் ‘சனை’ என்ற பகுதி இதற்குச் சான்று. விளக்கம் சுயம்.

கிடையின் தாக்கத்தினால் ஒட்டியும் வெட்டியும் சடைத்த சபனைகளில் ஆழ்வதிலே ஓர் இன்பம் இருப்பது என் அநுபவம். அந்த இன்பத்தை இலக்கியச் சவைஞர்களுடன் பங்கிடல் வேண்டும் என்ற அன்பின் அறுவடையே ‘கிடை நிழலில்...’

பூவின் சுகம் நகது அநுபவம். ஆனால், ஒரு பூவினை எடுத்து, ‘இதழின் மென்றையை ஸ்பரிசி; அமையும் வண்ணத்தைப் பார்; கந்தத்தை மலை என்றெஞ்சாம் கூறுதல் சவைஞரை அவமதிப்ப

தாகும். இதனை எழுதுதல் எப்படி என் சுவதர்மமாகின்றதோ, அப்படியே இதனை ரளிப்பது சுவைஞானத்தைய சுவதர்மமாகும். என் சிந்தனையும் அவன் சிந்தனையும் ஒரே இடத்திற் சங்கமித்தால் அஃது என் பேறு.

இன்னுமொன்று. கீதையின் கருத்துக்களை மலிவித்தலே இதன் தரிசன பயன் என்று கூறமுடியாது. என் நிலைக்களன் பயன் கருதாத பக்தியன்று. இலக்கியப் படைப்பு என்ற நிலைக்களன் என்று கூடச் சொல்லலாம். ஒளி சத்தென்றால், நிழல் அசத்தா? இருப்பினும், கோடை வெயில் உக்கிரமாக இருக்கும் பொழுது நிழலில் அமர்ந்திருப்பதில் ஒரு சுகம் இருக்கின்றது என்பது நமது அனுபவம். வணக்கம்.

★

கல்கியில் வராத ஒருமுகம்

'இந்த ஆலயத்தைச் குழ மதிள் அமைத்துக் கொள்வதின் மூலம், இந்த மதில்களுக்கு அப்பால் உலகளாவியதாகப் பரந்து கிடக்கும் எதுவுமே ஆலயத்திற்குத் தேவையில்லையென்றும் பிரகடனமாகின்றதல்லவா?'*

துதி

அவருக்கு இவரைப் பிடிக்காது; இவருக்கு அவரைப் பிடிக்காது.

அவர் பாதிரியார்; இவர் பொதுவுடமைவாதி.

தேவாலயத் திருப்பணி வேலைகள் நிறைவுறும் நிறைவில், தேவாலயத்தைச் சுற்றிக் கட்டப்படும் மதிலை அவர் மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது பொதுவுடமைவாதி அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

'பாதிரியாரே! ஏன் இந்த மதிள்? நீர் ஷிபடும் ஏசுநாதரின் சுருவத்தை யாராவது திருடிக் கொண்டு போய்விடுவார்களென்ற அச்சமா?' என இவர் ஏனை மாகக் கேட்டார்.

'இது கோயிற்காணி. பயன்பல தரும் மரங்கள் இங்கே நாட்டப் பட்டிருக்கின்றன. அஞ்ஞானிகளுக்கும், விசுவாசமற்றவர் களுக்கும் அப்பயன் கிட்டுவது முறையோ? பரமபிதா அமைத்துள்ள பரலோக ராஜ்யத்திற்குக் கூட மதில்களும் நெடுங் கதவுகளும் உள். அஞ்ஞானிகளுக்கு அந்த இராஜ்யத்திற்குள் அனுமதி இல்லை. எல்லோருக்கும் எல்லாம் என்று நல்லோர் உழைப்பினை எடுத்துப் பொல்லார்க்கும் பங்கிட்டும், புரட்சியையும் புராத்காரத்தையும்

கட்டவிழ்த்துவிடும் விரியன் பாம்புக் குட்டிகளுக்கு நிச்சயமாக ஆண்டவன் ராஜ்யத்தில் இடம் கிடையாது...’ என்றார் அவர்.

‘ஆண்டவன் ராஜ்யத்தைப் பற்றிக் கவலையில்லை. நீங்கள் கூறும் சொர்க்கத்தை இப்பூவுலகத்தில் தோற்றுவிக்கலாம் என்று நம்புவன் நான். எல்லோருடைய கூட்டு உழைப்பில் விளையும் சம்பத்துக்கள் அவரவர் ஆற்றலுக்கும், தேவைக்கும் ஏற்பாடு பகிர்ந்தளிக்கப்படல் வேண்டும். இந்த ஆலயத்தைச் சூழ மதின் அமைத்துக் கொள்வதின் மூலம், இந்த மதினாக்கு அப்பால் உலகளாவிய தாகப் பரந்து கிடக்கும் எதுவுமே ஆலயத்திற்குத் தேவையில்லை யென்றும் பிரகடனமாகின்றதல்லவா? அந்த அளவிலாப் பயனை நல்லாயனின் மெய் விசுவாசிகளுக்கு மறுதவிக்கின்றீர் என்பதையாவது உணர முடிகிறதா?’ என்றார் இவர்.

பொதுவடைவாதி தன் விஞ்ஞான மார்க்ஸிசத்தின் தத்துவ வித்துவ யுக்தியினால் தன்னை மடக்கி விட்டதான் தோல்வி உணர்வு பாதிரியாரின் மனத்திலே சடைக்கலாயிற்று.

பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அவர்களுடைய சந்திப்பு விவாத மாக மாறியது.

கல்கியும் பிரசரித்த மறுமுகம்

‘பாதிரியாரே! நீங்கள் ஏச்நாதர் செய்த தியாகம் மகந்தனது எனத் தினமும் நீதமும் புகழ்கின்றீர்களே! இறுதி நாளிலே சிலுவை சமந்து சிந்திய சில துளி ரத்தங்களை இவ்வளவு பிரமாதப் படுத்துவதில் என்ன அர்த்தம்?... தொழிலாளி தினமும் குடக்கணக்கான வீயர்வை சிந்தி, இரத்தம் கண்டப் பாடுபட்டு கழக்கின்றன. பத்துச் சிலுவைகளுக்கும் மேலான பாரத்தை முதுகிலே சமந்தமும், ஏசுவிலும் பார்க்க அளப்பரிய அவமானங்களைத் தாங்கியும் அவன் வாழ்கின்றன. அந்தப் புனிதர்களுடைய தியாகத்தை உங்கள் உதடுகள் பஜிக்காதது ஏனோ? எனப் பொதுவடைமவாதி கேட்டார்.

‘உண்மையான உழைப்பில் தெய்கீகம் உண்டு. ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன்; ஏநாதரிலும் பார்க்கத் தொழிலாளி ஒருவன் பல மடங்கு கஷ்டங்களையும், மனங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றன என்பதையும் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றேன் ஆனால், அத்தொழிலாளி அத்தனை பாடுகளையும் தன்னுடைய வயிற்றுக்காக செய்வதினால், அவனைத் துதிக்க எனக்குத் தோன்றுவில்லை. அவன் அப்பாடுகளிற் பாதியளவுதானும் உலகை உய்விக்கச் செய்வானேயாகில், அவனுடைய பாடுகளை ஏச்நாதரிலும் பார்க்க அதிகமாகத் துதிப்பேன்’ என்றார் அமைதியாக.

கார்ல் மார்க்ஸ் எழுதிய நூல்களில் இதற்கான எதிர்வாதம் ஏதாவது எழுதப் பட்டிருக்கின்றதா என்று தமக்குத் தெரியவில்லையே என்ற தோல்வி உணர்வு இவரை அரிக்கலாமா?

வீராங்கனை செதா

—மருதமுனை ஷரிபுத்தீன்

புதன் முதலில் இல்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டவர் ஒரு பெண் மணியேயென்பது ஒவ்வொரு முஸ்லிமுக்கும் தெரியும். ஒரு போகப் பொருளாக என்னப்பட்டிருந்த மாதர்குலம், நபிகள் பெருமானின் நல்லுபதேசத்தால் சர்வ சுதந்திரங்களும் பெற்றுத் தீவிரமாக முன் ணெற்ற தொடங்கிறறு. வாழ்வின் சகல துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கத் தொடங்கினர் பெண்மணிகள். கல்வி, கேள்விகளிலும், மதானுஷ்டானங்களிலும் மட்டுமன்றி, ரீரத்திலுங்கூட ஆச்சரியப் படத்தக்கவகையில் முன்னேறினர். அறப்போர்களில் ஆண்களுக்கு தவினர். போர்க்கலன்னிந்து போரும் புரிந்துள்ளனர். அத்தகைய ஒரு வீராங்கனையின் சரிதையைக் கூறுவதுதான், மலையாளத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட குஞ்சமுகப் புலவர் தெள்ளிய தமிழில் யாத்துத் தந்த “சையிதத்துப்படைப்போர்” என்னும் இல்லாமிய தமிழ் இலக்கிய நூலாகும். இல்து ஐந்தாற்றுக்கதிகமான விருத்தப் பாக்களாலானது. அறப்போர் பற்றிக்கரும் கவிதைகளாதவின் தம் ஒரை நயத்தால் நம்மை யுத்த களத்துக்கே அழைத்துச் செல்கின்றன.

நபிகளின் இல்லாமியப் பிரசாரத்தின் ஆரம்ப காலம். பலமான எதிர்ப்புச் சக்தியை மேற்கொண்டு இல்லாமிய ஒளி காலுன்றத் தொடங்கிய காலம். ஒருநாள். ஒரற்பி அழுத கண்ணும் சிந்திய முக்குமாய் நபிகள் பெருமானின் முன்வந்து சலாமூரைத்து நின்றன. நபிகள், “நீ யார்? இங்கு வந்த வாறென்ன?” என வினவினார்கள். அம்மனிதன் “அல்லாஹ்வுடைய றகுலே! என்பெயர் அசுமத் ஷிபுனு கிதாப் என்பது. நான் எமன் நாட்டில் வதிபவன். தாங்கள் பத்துவமருளப்பட்டு தீனெறி விளக்கஞ் செய்வதாகக் கேள்வி கிறு, அதன் பெருமையை விளங்கி அதனை ஒப்புக் கொண்டு இக்லாத்திலாயினேன். தங்களைக் காண வேண்டுமெனும் வேணவா வால் உந்தப்பட்டுத் தங்களுக்கு அன்பளிப்பாக என்னுயின்றவற் றைச் சேர்த்து ஒட்டகங்களிலேற்றிக் கொண்டு என் மகனுடனும், ஏவலருடனும் வந்து கொண்டிருந்தேன். வழியில் ஒரு மலைச்சாரவில் கூடாரமடித்துத் தங்கினேன். அப்பொழுது அங்கு ஒரு பெருஞ் சேலை வந்து எம்மவரைக் கொன்று, எமது பொருட்களையெல்லாஞ் குறையாடிக்கொண்டு, என்னையுடைய கூரை நறப்பிடித்துத்

தமதரச்சிடம் கொண்டு விட்டனர். அவ்வரசர் தங்கள் மாதுலர் அழுவக்கர் அவர்களின் மைந்தர் அப்துல் றகுமானென அறிந்து அவரை விலித்து, 'நாயன் திருத்தூதருக்குச் சன்மானமாக நான் கொணர்ந்த பொருள்களை உங்கள் வீரர்கள் எம்மிடமிருந்து பறித்து, எம்மவரைக் கொன்று, என்னையும் என் மகனையும் இங்கு கொணர்ந்திருக்கின்றனர். நாம் எவ்வித குற்றமும் செய்யவில்லை. எம்மீதிரங்கி எம்மை விடுதலை செய்வீர்களாக' என்று மன்றுடினேன். அதற்கவர், 'இவை நபிகளுக்குக் கொண்டு செல்லப்படுபவை என அறிந்துதான் பறி முதல் செய்யப்பட்டன. உன் மகனை இங்கு விட்டு விட்டு நீ தப்பித்துச் செல்,' என்றார். நான் புத்திரப் பிரிவாற்று மையால் அழுதேன். என் மகனை விட்டுவிடும்படி வேண்டினேன். அவர் மனம் இசையவில்லை. 'மிகசுறுத் துகில் ஆயிரமும், ஆயிரங்களஞ்சி பொன்னும் பத்து வாரங்கட்ட கிடையில் கொணர்ந்து தருவவேயேல் உன் மகன் விடுதலை செய்யப்படுவான். அன்றேல் அவன் கொலையுண்ணப்படுவான்' எனக்கூறி, நான் காண என் மகனைக் கை கால்களைக்கட்டி வைத்தார். ஆதி தன் தூதே, அவர் கூறும் அவதிக்குள் அவ்வளவு பொருளையும் என்னாற் கொடுக்க ஆகுமா? பினைக்குப் பினை நின்ற பெருமானே, மகனையிழந்து தவிக்கும் என் இதயங்குளிர் அவனை மீட்டுத்தருதல் வேண்டும். தாங்கள் ஒருவராலேயே இதனைச் செய்ய முடியும் என்ற பூரண மான நம்பிக்கையோடு இவனுற்றேன்" என அலறியமுதான். இப்பரிதாபகரமான செய்தியைக் கேட்ட நபிகள் அவ்வறபிக்கு ஆறுதல் கூறி, அழுவக்கர் அவர்களுக்குச் செய்தி தெரிவித்தார்கள்.

அப்துல் றகுமான் இம்மா கொடுமைகளை இழைத்துவரும் அம்மலைச் சாராலைப்பற்றிப் புவவர் வர்ணிக்கையில், சுவைபடக்கூறுகின்றார்:

நாக நிற நவ்வல்களி நாகமது தூவ
நாகநெடு கைகொடு வெண்ணுகமலர் சிந்த
நாக மணி மாதரணி நாகமணியாவும்
நாக மெழவே யொளிரும் நாகமதின்மீதே.

அம்மலையிடத்து நீல நிறமான நாவற் பழங்களைக் கொப்பிலிருந்து குரங்கு உலுப்பிலிடுகிறது. புன்னைமரத்தின் வெள்ளிய மலர்களையானை தன் நீண்ட கையினால் அசைத்துச் சொரியச் செய்கிறது (இவை கீழ் நோக்கி வீழ்வனவாக) பட்டாடையுடுத்த குறிஞ்சிப் பெண்கள் இடுப்பிற் கட்டிய மேகலாபரணத்திற் பதிக்கப் பெற்ற நாகரெத்தினங்களின் ஓளி வானளாவ மேலெழுந்து பிரகாசிக்கின்றன. இங்கு நாகம் என்ற ஒரு சொல்லை முறையே நீல நிறம், குரங்கு, யானை, புன்னைமரம், பட்டாடை, பாம்பு, ஆகாயம், மலை என்ற பல பொருள்களில் அமைத்து அழுகுறக் கவி புனையப்பட்டிருக்கிறது.

இனிக் க்ஷைதக்கு வருவோம். தம் மகனின் அக்கிரமத்தைக் கேட்ட அழுவக்கர் அவர்கள் நபிகளின் அனுமதியோடு தம்மகனுக்கு,

எங்கண்மனி யேயிருத யக்கனிவு ளாயெம்
அங்கமதிலாவியெனு மய்துல்றகு மானே
வெங்கரியின் மிக்கவிற்ன மேவுசத னேநீ
சங்கை செறி மாநகர் தலையிரித ளாலே

மன்னர் மகிழ் நின்றன வருத்தமுற வீன்ற
வன்னையு முடன்பிறவி யானவாபி ஷாவும்
பன்னருந் தமர்களொடு பார்த்திபனி யானு
முன்ன நினை ஏற்றுருகி யூண்டிலு மற்றே

வள்ளன் மகுமுதடி வணங்கவரு கின்றேர்
துள்ளுபரி நந்திதிக சேநெடுஞ் சோகுங்
கொள்ளொகொடு போயுமிர்கள் கொண்டபடி யாலெ
நுள்ள மெழி ஸானன முலைந்து கருகிற்றே

பாதக முறுங்குபி ரெனும்பகை யகற்றி
வேதரிற சூல்நமிதம் மெஸ்லடி யிறைஞ்சப்
போதமுடனே வருதல் புந்தியென வெண்ணிக்
காதலொடு வம்மென வரைந்தனர் கரத்தால்...

“மேலும், எம் மருமை மைந்த, உன் தங்கை ஆயிஷாவை இறை யோன் தூதர் இல்லாளாக ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அதனால் எமது சிறப்பும், மேன்மையும், தலைமையும் சிறந்தன. இறைவனின் கருணையும், இன்ப வாழ்வும் பெற்றிரும். நபிகளின் சொற்கேட்டு ஏக இறைவனை வழிபட்டு நடப்பவர் ஏகன் சுவனம் எய்துவர். எனவே, நீயும் திருக்கல்மா மொழிந்து, தீன் வழிபுக எண்ணி இவண்வருதல் வேண்டும். உன்னால் இம்சிக்கப்பட்ட அசமத் இபுனு குதாப் என்பவர் இங்கு வந்து தனக்கு நேர்ந்தவை அனைத்தையும் நபிகளுக்குணர்த்தினார். நபிகள் உளமுருகி உன்னைக் கோபித்தார்கள். நான் உன்னை நல்வழிப்படுத்துவதாகக்கூறிச்சீசமாதானஞ் செய்தன். அவர்களின் சாபத்துக்காளாகாமல் உடனே இங்குற்று ஜில்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்.

இப்படிக்கு
தந்தை அழுவக்கர்”

- தொடர்க்கி அடுத்த பூசீல்

ILAMPIRAI - February - March 1971

REGISTERED AS A NEWSPAPER IN CEYLON

குபூர் பிளி

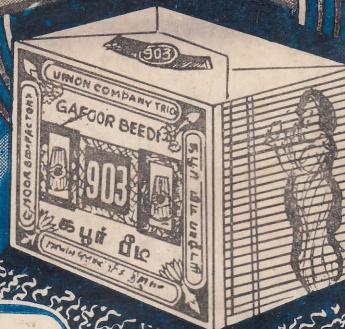
கால், மாங்க, கோத விரைவாக.

குபூர் பிளி

சிறீக்கூட்டு

903

என்றும் கன்றுக் குணமுடையது.

T.PHONE

34580

Prop:-

N.B. ABDUL GAFOOR
102/2, WOLFENDHAL, ST;
COLOMBO, 13.